

KRISTÁLY



IRODALMI és KÉPZŐMŰVÉSZETI FOLYÓIRAT

AZ ALKOTÓ KÉPZŐMŰVÉSZEK ÉS ÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK KÖZPONTI LAPJA

BUDAPEST

XIX. évfolyam 2-3. szám



Siess Zsuzsa: Királyok imádása (ikon)

JÓZSEF ATTILA:

BETLEHEMI KIRÁLYOK

Adjonisten, Jézusunk, Jézusunk!
Három király mi vagyunk.

Lángos csillag állt felettünk,
gyalog jöttünk, mert siettünk,
kis juhocska mondta - biztos
itt lakik a Jézus Krisztus

Menyhárt király a nevem
Segíts, édes Istenem!

Istenfia, jónapot, jónapot!
Nem vagyunk mi vén papok.

Úgy hallottuk, megszületté,
szegények királya lettél.
Benéztünk hát kicsit hozzád,
Üdvösségünk, égi ország!

Gáspár volnék, afféle
földi király személye.

Adjonisten, Megváltó, Megváltó!
Jöttünk meleg országból.

Főtt kolbászunk mind elfogyott,
fényes csizmánk is megrogyott,
hoztunk aranyat hat marékkal,
tömjént egész vasfazékkal.

Én vagyok a Boldizsár,
aki szerecseny király.

Irul-pirul Mária, Mária,
boldogságos kis mama.

Hulló könnye záporán át
alig látja Jézuskáját.

A sok pásztor mind muzsikál.
Meg is kéne szoptatni már.

Kedves három királyok,
jóéjszakát kívánok!

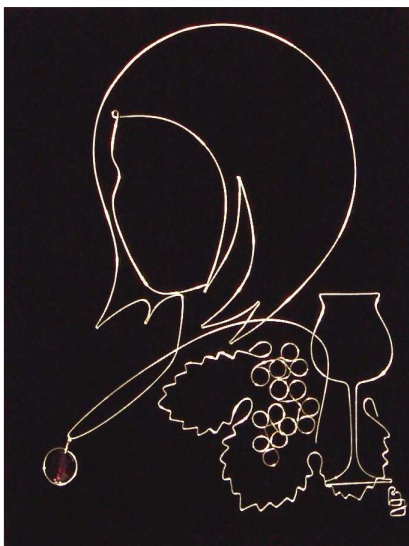
1929. dec.

KRISTÁLY

AZ ALKOTÓ KÉPZŐMŰVÉSEK ÉS ÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK KÖZTPONTI LAPJA 2008. DECEMBER



Rába Judit: Mindenek felett



Balogh János: Szívem (kedvesem)
]



Magyari Margit: „Ősz húrja zsogn...” (fotó)



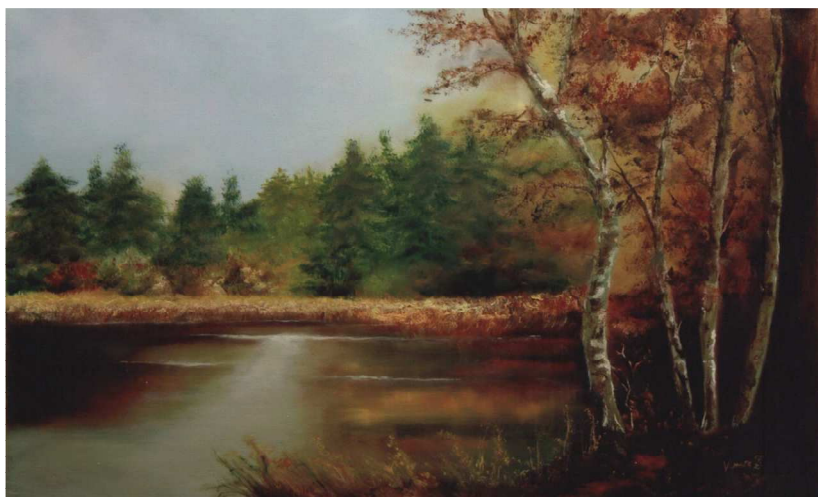
Keczely Gabriella: Fenyőstemplom (fotó-)



Klimó Jutka: Cendélet virággal



Orosz Zoltán: Hírnök (fotó)



Vincze Zsuzsanna: Ősz a Sástónál



Vagyóczki Kata festménye

A megbízott elnök évváró sorai

Tisztelettel köszöntöm az Alkotó Képzőművészek és Írók Országos Szövetségének valamennyi tagját, alkotótársaimat.

Amikor 2008. július 18-án, Leányfalun rám kérdeztek a közgyűlés részvevői, hogy vállalom-e a mb. elnöki feladatot, bizony megfordult szemem előtt a terem, amikor felálltam, kimondani a választ. Torkomban dobogott a szívem, de valami dacos tenni akarás segített kimondani a döntő szót: — Vállalom!

Tudom, hogy a jelenlegi nehéz körülmények között szinte lehetetlennek tűnhet ez a merészség, de én a lehetetlen szót nem ismerem!

Bízom munkatársaimban, a tagságban, s abban, hogy a jóakarát elnyeri jutalmát (nem csupán a mesében).

Több mint félmillió forint kifizetendő hiánnyal kezdeni valamit azért, hogy az AKIOSZ megélje huszadik születésnapját, 2009-ben: nem elkésérítő, hanem erőt adó tényező.

Tudom, hogy nem csupán népszerű feladatok várnak rám, de bíznom kell magamban, hogy teljesíthessem vállalásomat!

Rendet kell tenni s megmozgatni mindent, hogy e nemes hagyományokat őrző szövetség állva tudjon maradni, tovább hirdethesse nemes elhivatottságát az irodalom és a művészetek pártolása terén.

Mint írogató embert, mint volt főszerkesztőt már sokan ismernek. Talán a sors akarata, hogy más oldaláról is bizonyosságot tegyek. Nem tetszelgem sem a „megmentő”, sem a „csodatevő” szerepében, mert ezt nem egyedül fogom véghezvinni.

Hiszek a józan észben, a tervszerűségben, s annak csak pozitív eredménye lehet.

Nem lesz gyors eredmény, de az év végére túl kell lennünk a nehezén, amelynek *jele már az, hogy e lap megjelent!* Ha nem is a szokott módon, de „házi” valóban „magánkiadásban”, CD-n, és az interneten a

<http://kristalyakiosz.lapok.hu/> oldalon.

A jubileumi év sem lesz még „fáklyásmenet”: a kötelező átalakulás, a pályázati jogok visszaszerzése nem kis feladat.

Tegye mindenki becsülettel a dolgát, s menni fog! Az alkotók alkossanak, érjenek el sikereket, és aki feladatot vállal: teljesítse azt maradéktalanul! Mert ez csapatmunkát igényel!

Nem engedünk a széthúzás veszélyének!

Fogjunk hát végre össze, ahogyan a nehézségek között egy közösségtől úgy várható el, mint egy példás családtól!

Nem szólamokat puffogatok, mert minden szó, amit leírtam indítéka volt annak, hogy igent tudtam mondani a feladat vállalására. Keményen, céltudatosan teszem a dolgomat, hogy már boldogabban nevehessünk a 2009. évi Országos Találkozón!

Fogjuk meg egymás kezét hittel és tenni akarással az AKIOSZ-ért! Megéri!

Boldog új esztendőt kívánok mindannyiunknak!

(megfogalmazva: 2008. 09. 11)

Budapest, 2008. október 21.

Tisztelettel:

Pécsi Éva
Az AKIOSZ mb elnöke

AKIOSZ-KRISTÁLY ANTOLÓGIA 2008

Amikor kezembe vettem a 2008.évi AKIOSZ Kristály Antológiát és megláttam az első borítólapon az örökre eltávozott Bor István Iván alkotását — tálcára elhelyezett kenyerekre vésett tízparancsolatot — elgondolkodtam. Az életen, életünk értelmén és célján. Életünket megillető emberi jogainkról és kötelezettségeinkről.

A szerkesztőség által igen gondosan, szakmai és esztétikai igényességgel összeállított antológiát átnézve és átolvasva, a következőket állapíthattam meg, mely szerény véleményemet tükrözi.

A több mint nyolcvan alkotó eddig megélt életét összeadva több mint négy és félezer évet kapunk. Ez nem csak egyszerű matematikai művelet, hanem művészi szemlélet időtlen összekapcsolódását is jelenti, egymásra hatva, egymást segítve. Az alkotók átlagos életkora 55 év körül van, ami azt bizonyítja, hogy alkotóink zöme nagy élettapasztalattal, ember- és társadalomismerettel rendelkezik. Akik igyekeztek meghatározni egyéni életelményeiken és érzelmeiken felül az élet értelmét és célját. Az alkotásokból kicseng az optimista és pesszimista szemlélet, de a legtöbb pesszimista szemléletű írás is minden esetben kiutat, megoldást keres. Az alkotók arcképeit nézve, tekintetükben van valami, ami különleges. Ez a különlegesség a művész szeretetét, a művészet iránti alázatát sugározza, kifelé, az embertársak felé. Az alkotók megtalálták és megfogalmazták az élet értelmét. Idealisták úgy fogalmazták meg létünk értelmét, életünk célját, hogy az nem más, mint a köteleességek teljesítése, a nép, a társadalom számára. A mai ember sokat szenved annak a kérdésnek kínzó nyomása alatt: — miért születünk, miért élünk, dolgozunk, tanulunk, kínlódunk, miért vagyunk sokszor testileg-lelkileg betegek, miért születünk, ha meghalunk. Mi az igazi kincs, az igazi vagyon, amivel az ember rendelkezhet e világban.

Ha az ember átolvassa az antológiában szereplő alkotásokat és megtekinti a változatos stílusú képeket, mindezekre választ kap. Alkotóink megtalálták önmagukat a végtelen világegyetemben, a történelmünkben és társadalmunkban, szürke hétköznapjainkban és ünnepnapjainkban. Felülemelkedtek azon, hogy az éveink tovatűnnek, szinte elrohan az életünk, gyorsan elmúlnak a napok, hetek, hónapok. Alkotóink meg tudják állítani az idő kerekét. Értelmet, életcél adnak azzal, hogy leírják, lefestik, lefotózzák a minket körülvevő

természetet, emberi és társadalmi kapcsolatok lelki, szellemi hatását és ellentmondanak azzal a feltevessel, mely szerint „minden ami elmúlt, mintha nem is lett volna.” — vagy „minek kínlódnunk hiszen semmi sem maradandó...” Alkotóink életszemléletében nem a vagyonszerzés, a dicsvágy, a tekintélyszerzés, hatalomszerzés, különböző címek szerzése dominál, hanem az élet örök céljainak meghatározása. A művészet szeretetéből áradó belső emberi megelégedés, s ennek alkotások formájában történő továbbadása mások felé. Ez alkotóink fő feladata. Mert ezek választ adnak a különböző jelenségek egymásra hatására, emberek viszonyára a többi emberhez, a múlthoz, jelenhez és a jövőhöz, az egész világhoz. Alkotóinknál tehát kettős eredmény elérésének célja figyelhető meg; egyénre és az emberi közösségre vonatkozó pozitív ráhatás. Mindenféle illúziók nélkül. Ez a művészi hit — mely belső ihletből származik — a csalódott embert megvigasztalja, a betegeket meggyógyítja, a magányérzetet feloldja, az emberek földi létét kiteljesíti. Az antológiában szereplő művek — írások és képzőművészeti alkotások — mindegyike igazolja ezt a művészeti szemléletét alkotóinkat, akik körülnéznék, körültekintenek környezetükben és egyszerűen, közérthetően megfogalmazzák az élet értelmét és célját. Valódi ismeretet, tudást adva önmaguknak és másoknak, helyes ösvényre kalauzolva az emberiséget. Minden alkotónk egy porszem csupán ebben a hatalmas világegyetemben, de minden alkotó maga is egy kis önálló világegyetem. Mert életünk céljai és értékei szorosan összefüggnek egymással. Az antológiában megjelentetett alkotások mindenkire szólnak. Az alkotásokat akár egyszerű ember, akár neves tudós, akár szegény vagy gazdag ember, vallásos, vagy ateista, s bármilyen származású embertársunk olvassa és nézi, iránymutatást kap az életre, hogy más szemszögből értékelhesse egyéni életét, harmonikussá téve azt. Olyan belső harmóniát teremtve, amely tudatosítja életünk értelmét és célját. Az alkotásokban emberek szólnak becsületesen, szívvel és lélekkel emberekhez. Ilyen szempontból is tartalmas ez az antológia.

A szerkesztőbizottságnak és minden alkotónak köszönet érte!

Budapest, 2008. október 31.

Moré Csaba József

GYŐRINÉ FEIGE MÁRTA

Szentesti ima

Eljött a karácsony,
 – szeretet ünnepe –
 de boldogság helyett szívem
 bánattal van tele.
 Elveszítettem, kik oly közel
 álltak hozzám,
 fentről néznek most már a
 Jóistennel énrám.
 Tudom: sok ember van egyedül
 a szeretet szent ünnepén,
 tudom: keserű az ünnep, ha
 se vigasz, se remény,
 s fájó szívvel nyeljük sós ízű
 könnyünk, mert elveszett
 hitünkért már hiába küzdünk...
 Az Isten – ha tudja mit
 miért csinál, esedezve kérjük,
 hallgassa meg imánk!
 Hinni, s bízni tanítson meg újra,
 hisz földi halandónak
 csak ettől lehet súlya, csak a
 remény s a hit lehet
 szívünk gyógyítója. A Sors kezéből
 óh, Urunk,
 ragadd ki az ostort, hogy néha-néha
 simogatni tudjon!
 Óh, Uram, Istenem,
 könyörögve kérlek, békét, békét
 küldj ránk végre,
 hogy szebbé tehesük – akarjuk
 tenni – egymás életére ne
 törhessen senki. Pár kedves szó
 már olyan sokat tehet
 – szeretet ünnepén –
 simogatás lehet...
 Köszönöm Uram, hogy meghallgattál,
 tudom: a bajban mindig velem voltál.
 Adj most is békét, nyugodt
 szép Karácsonyt,
 itt ezen a Földön, szerte a világon,
 legalább egyszer, ezen az egy estén,
 érezzem, hogy értünk – értem is – születést!

KECZELY GABRIELLA

Karácsony

Merengő tollam arra vár,
 hogy ihlet szálljon végre rám.
 Karácsony mit jelent nekem?
 No várj csak! Behunyom szemem...
 Megjelenik gyermekkorom...
 Ó, most már majdnem álmodom
 – egy szép családi hangulat
 az „égig érő” fa alatt.
 S míg körbezsong a gyantaszag
 s a gyertyák el nem alszanak
 én állok és csak bámulok,
 csodára csak most várhatok:
 és ott a bababútor ám!
 „Jézuska” ajándéka lám...
 A pillanat már ködbe vész,
 de nem rosszabb az ébredés,
 hisz azt a boldog örömet
 most két gyermekem éli meg.
 Hallom a csengő hangjukat,
 szép karácsonyi dalokat,
 „O, Tannenbaum” a zongorán
 – a hangulat tetőfokán –
 és nem érdekel semmi más
 a varázslat, a csillogás...
 Igazi ünnep vár ma ránk,
 hisz együtt van a szent család.

MAGYAR MAGDA

Kalandvágy

Nyújtózik az ágon a buta levélke,
 Elválna a fától, feküdne a szélre.
 Világlátni menne, repülne a tájról,
 Nem tudja a törvényt életről, hazáról.

Nem csitul a vágya, hiszi amit képzeli,
 Rángatja az ágot, tépne mindent széjjel.
 Nem hallgat a nyárra mit mond a világról,
 Hol az őszi szél sír álomról, halálról.

HALÁSZ ERZSÉBET

Meglepetés

„Néha olyan kicsin múlik, hogy az ember nem vész el.” (A. Makin: Várakozás. Ford.: Szoboszlai M.)

Kora reggel a telefon csengése ébresztett. Lassan tudatosult, hogy már ébren vagyok, de a hang még az álom folytatásának tűnt. Egy távoli öregek otthonából jött egy friss, örömteli hang, hogy köszönetet mondjon a régi melegséggel a neki küldött kis meglepetésért. Ámulva hallgattam, mert ilyen nagy — a megfiatalodás csodáját adó örömet — nem reméltem. Nem remegett, hanem üdén csengett a hangja, mint régen.

A küldeményem: egy fénykép. Tavasszal kaptam egy kicsi tő rózsát (alig derengő rózsaszín, tűzpiros foltocskákkal). Egy szál belőle hatalmasra nőtt — s ezt körbefonta az a száraz szőlőtőke-gyökér, amit tőlük kaptam valaha — egy másik életből. A gyökér madárfigurája pergetni kezdte előtte a hajdani kis Édenkert képeit, ahol mindent maguk ültettek és építettek élete párjával. A „nem minden bokorban termővel”. Aki 80 évesen is férfi- (és nem öregemberként) viselkedett. Pl. ha este benéztem hozzájuk a kórházból jövet — nem engedett egyedül hazamenni, hanem elkísért. Még Svájcba mentek azon a nyáron, oda (is) kíváncszott. Az idegenvezető ijedten tudakolta, hogy fel akar-e menni a csúcsra ő is. — Természetesen, mert hogy azért jöttem. Abban az évben vált meg a földi léteztől, amikor a házikót a szőlőskerttel — a nagy hegy tövében — el kellett adni.

Mikor telefonáltak, hogy meghalt a férje, le akart ülni, de melléült a széknek. A combnyaktörés ellátása után a kórházban tudta meg, hogy eltűnt a konyhaasztalról a bakkártya a kóddal együtt. A lekötött betéthez nem fért hozzá a tettes (csak a mentős és egy hozzátartozó járt a lakásban — mégsem derült ki mindedig, hogy ki vitte el).

— Nem tudok, nem akarok így élni — mondta a hűgának.

„... nem volt többé biztos pontja abban az érték nélküli káoszban, ami a világ” — írja Kunders az *Azonosság* című könyvében.

— Ne is próbálj lebeszélni — zokogta a telefonban akkor, valami ismeretlen nyers hangon. — Ugyanis már késő.

Egyenesen az öregek otthonába menekült, lakáskulcsot, 2. bankszámlakártyát kezébe nyomva a hozzátartozónak.

A megtakarított összeg nem volt nagy. „Csak” egy egész élet megtakarítása. Sok kicsi lemondás a majdani öröm érdekében, hogy az 50. házassági évfordulón Bottichelli virágainak üzenetét bogozhassák az Uffiziben. A régi firenzei bolyongásnál még tudtuk, hogy a restauráció csodás mezei virágokat talál a festék alatt — és az arra érdemesek (de csakis azok), megfejtetik a virágok üzenetét.

Az örökös sietve eladta öreg barátnőm lakását, hogy befizethessen egy „igényeseknek” szervezett útra. Ám a virágok (és Bottichelli) üzeneteit nem hallhatta — természetesen. (Egy rossz lépésnél kitört a lába, az ausztriai gyógykezelés a pénz nagy részét — és az időt is — elvitte).

ALDOBOLYI NAGY ETELKA

Ünnepi gondolatok

Csillogó puha hópihe,
béke, szeretet a szívekbe.
Várakozás, izgalom
ajándék a polcokon.
öröm-e a bánat?
tetszik-e a kisautó Pistának?
Hányan éheznek, betegek?
Míg az ajándékot kezembe veszem,
elszorul a szívem.
A karácsonyi fényben biztatást látok.
Akarod-e te is azt, amit én várok?
Tegyünk előre lépéseket,
fogjunk egymással megértőn kezét!

*

Újév hajnalán
Az évek telnek,
a gondok megviseltek.
Hinni és remélni,
jó volna jobban élni.
Ha hús jutna a tálba,
ha nem lenne fizetetlen számla.
Ha nem keresnénk a filléreket,
hogy miből vegyünk holnapra kenyeret.
Ha nem csak magunkat néznénk,
másokat is észrevennénk.
Ha egy nagy család lennénk,
ahol egymást segítenék.

számított. Gazdagságát mégis annak köszönhette, hogy nem terhelte sorsát felesleges igényekkel: naponta két pakli Munkás, Ötéves terv vagy Kossuth, 5-6 fröccs. Lakásra, ruhára nem költött, az ebédet édesanyám főzte meg neki, amit sokszor én vittem le hozzá kerékpárral.

Még a múlt század elején találkozott a nagyanyámmal, de a katolikus mennyasszonyt és lutheránus vőlegényt kölcsönösen kitagadták a családok, mikor egybekeltek. Királyian nagy volt még az ország, beállt Horvátországban vasutasnak. Az állomásfőnökségig vitte, de jött a háború és az összeomlás, a magyar vasutasoknak menekülni kellett. Egy karon ülő kisfiúval és egy négy éves kislánnyal marhavagonban menekült haza a család a többiekkel. Az öreglaci vasútállomáson elkiáltotta magát a főnök, mikor megálltak. - Emberek, meghalt a bakterom tegnap. Ki akar bakter lenni? - A nagyapámék leszáltak, nem bírták tovább az utat, és másodszor is somogyiak lettek. A rákövetkező harminc évben borba fojtotta bánatát, és ha ivott, bizony házsártoskodott is. Beteg volt a szíve, az orvos korai halált jószolt neki, de a nagyanyám ment el előbb. Az évtizedek és a csapások szelídítettek a természetén, de az idők megvadultak körülötte. A front mögötti faluban egyedül maradt otthon, mert az oroszokat kellett kísérgetnie barisnyák, meg bor után, mivel tudott a nyelvükön. '59 tavaszán, a kolhozosításkor az ő négy holdjára is szüksége volt a népgazdaságnak. Öreg szomszédjával, akit szintén Jánosnak hívtak, együtt hallgatták a néprádiót és a vészjósító híreket. "Nem kell félnetek parasztok, kaptok nyugdíjat, orvosi kezelést, ingyen tüzelő. Lépjetek be!" Mérgükben szétverték a rádiót. Ez volt az ő megkésett forradalmuk.

- Minek az orvos, egyszer úgy is meg kell halni -, mondta szomszéd János. -Az alá meg nem költ a görény, amit ezektől fogunk kapni - Így is lett, őszre már elment minkét János. A nagyapámra én találtam rá, álmában érte a halál, dunnája tele volt szórva családi fényképekkel. Ő volt az első halottam.

Fél évszázadon és a végtelenen átnyúlva ilyenkor Karácsonykor ismét eljön hozzám. Ólomkatonák helyett az emlékek vívnak egymással csatát. Már csak egyet kívánok: Istvánok, Jánosok, jöjjön el a ti napotok!

KRISTÁLY
A K I O S Z

TOKAJI MÁRTON

A természet örök

Naplemente idején ülök elmerengve,
simogat enyhe szél a hús nyári csendbe'.
Vörös, tüzes lepel, melyben a Nap vére,
horizontra kúszik az alkonyi égere.
Isten teremtette hatalmas természet,
mi porszem emberek, úgy csodálunk téged.
Most nyugodt vagy, csendes, de arcod változó,
vihar villámaid számunkra riasztó.
Pedig nem haragszol az emberiségre,
föld ölén ringatod sok-sok ezer éve.
A nagy hatalmat néha megmutatod,
földrengést szökőárt semmiből fakasztod.
Az ember megpróbál versenyezni véled,
állandó és örök, pedig a Te léted.
Arcmására formál, alakítgat téged,
és harcol ellened hatalmas természet.
Föld mélyét kutatja, hegyeidet mássza,
sárga és fekete aranyad halásza.
Felhőkarcolókkal tör a magas égbe,
melyeknek nem örök, végleges a léte.
Óceánok hátán, s mélyén hajót úsztat,
de ha legyintesz, ott maradnak túsznak.
Úrutazást tervez, száguldoz az égen,
titkaid fürkészi egész életében.
Egy darabig tűröd, engeded, hogy játsszon,
majd bebizonyítod, túl ment a határon.
S elveszed játékát s porral betemeted,
mint az egyiptomi ősi leleteket.



Cs. Hajdú Ilona: Szökőútnál

FETYKÓ JUDIT

Október végén

Vastag, puha avarban járok,
 korai fagy mindent lerázott,
 hull, csak egyre hull a sok levél,
 pirosan sárgán, zöldből rőtbe,
 barnába, fáradt olajzöldbe
 ágat, gallyat hagyva földre ér.
 Szürke felhő hidegen kékell,
 úgy sodortatja magát a széllel,
 mintha sose lett volna nyár,
 csak hideg októberi szürke,
 s a lomb lazán földre kerülve
 zizzelve, suhogva télre vár.
 Az ősz vége hangulatába
 beleködöl a hajnali pára,
 mord reggel, est ér fagyhatárt,
 orgonalevél lehullt zölden,
 nem küldhette szárba időben
 a nyár számtalan bűvös dalát.
 Fenyves alatt, szőlőskertekben,
 fodrozva az idő-végtelen
 színjeleket írt leveleken,
 energiáit vitte szárba,
 zöldjét semmi-barnára váltva,
 hogy termése jövőre is legyen.
 Itt-ott egy-egy szőlőfürt rejtett
 magába múlt időt; végtelent.
 Egyszerre méz, egyszerre sárga,
 rejtőzködve magába zárja
 az emberi időt kizárva,
 az örök, állandó múlt-jelent.
 Lépdelek susogó avarban,
 veled járok itt gondolatban;
 lélekben érzed, s azt kérdezed:
 mi susog, mi morajlik, cseveg
 — lépéseimtől a lomb neszez —,
 zúgó pataokban járok veled?
 Hull, egyre hull a lombbal az év,
 hozza a hideg leheletét,
 kopaszon, szürkén áll a diófa,
 hatalmas koronája felnyög,
 estére az Orion feljött,
 s pereg az éjbe a földi idő-óra.

**Recenzióféle Ilyés János „Szökés
 becsületszóra” című kötetéről**

Forgatom, nézegetem, olvasgatom Ilyés János harmadik életrajzi ihletésű kötetét, amely 2008-ban jelent meg Törökszentmiklóson, a Divius Lux MM Kiadó gondozásában, Hajdrik-Pató József előszavával.

A Szerző mottója a kötet elején a következő:

„Ha tiszta elmével léped át az öregkor küszöbét és vissza tudsz emlékezni a régmúltra, a jövőbe is messzebb látsz.”

A katonatörténeteket remekül elbeszélő íróársunk, aki „igazolatlanul él...” e hazában, már az első fejezetben történésszé emelkedik: „Nekünk nem ez volt az első elveszett háborúnk”... —, s még csak nem is sejteti akkor, hogy jóstehetséggel is bír —, hiszen azóta mindent elvesztettünk, amibe belekeverték bennünket.

De Ő nem okoskodik, nem politizál, nem von le fél vagy egész, vélt, vagy valós „részigazságokat”, csak mesél... csak mesél, s mi olvasók hol megkönnyezzük, hol végigkacagjuk elbeszéléseit.

Csodálatos tájak között (melyek példátlan tehetségű leírója a Szerző) ott jár egy szemtanú, akit kézen fogva követni kell, mert igazabban szól, mint tankönyveink hol ide, hol oda kacsintgató oldalai. Igazi emberként mutat be igazi embereket, akik jók is, meg rosszak is néha, miként békeidőben.

A kötet nem mesterkélten és finomkodóan vezet bennünket a cselekmény fonalán, hanem elköveti azt a csodát, hogy oda tudjuk képzelni magunkat a történetek szereplői közé.

Többnyire nem is élünk rosszul, de kialakult véleményünk az isteni zsíros kenyérről és kolbászból font kerítésről is.

Közben pedig folyik az átkozott háború, melynek fura módon is, de a mi sajátos helyzetünkben részesei vagyunk.

Akaratlanul is eszembe jut a szenzációs „A tizedes meg a többiek” c. magyar film egyik mondata: „Mi még megadni sem tudjuk magunkat...”!

Ilyés János tudósítása igazi magyar történet. Aki így tud „becsületszóra” szökni, az máig igaz, alföldi „tökös” gyerek. (Bocsánat, de így szól a népmondás mifelénk.)

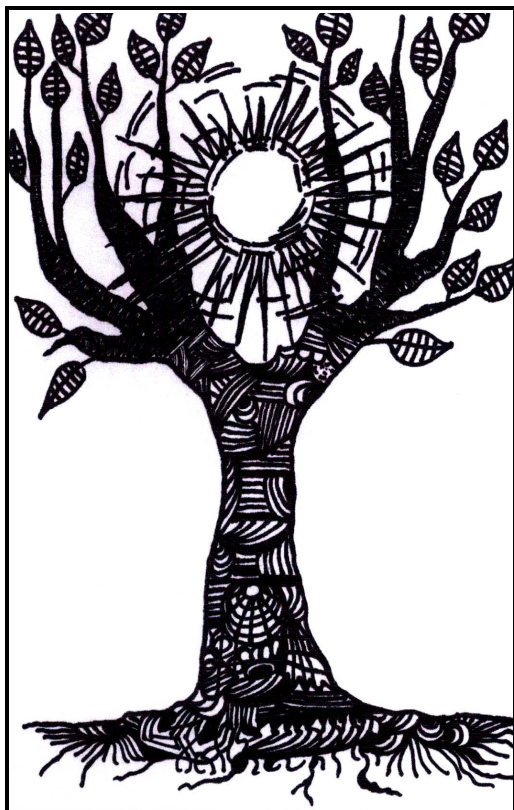
Jó szórakozást és „tiszta elméjű” tanulságot kívánok minden olvasónak, akikkel együtt nagyon várom a negyedik kötetet.

„Vitézek, mi lehet ez széles föld felett
 Szebb dolog az végeknél?”

(Balassi: *Egy katonanének*)

Tisztelettel és barátsággal:

Pécsi Éva



Balogh Örse képe

AZ

A K I O S Z

2009-BEN 20 ÉVES LESZ

CS. HAJDÚ ILONA

Szökőkútnál

Nyári nap melege tűz reám,
Madárka csivitel szemben velem egy
Vén öreg fán.

Zöld lombok közt szellő bújócskázik, a még
zöldellő bokrok tövében vadgalamb bogarászik
Mevárt téri kis liget közepéről
mint kis sziget, szökőkút tava integet.

Csobogó víz magasba tör, s mint ezüst gyöngyszemek
aláperegnek a vízcseppek, majd zenével habot
vetnek napsugárral enyelegnek

WILLNER TAKÁCS MARGIT

Tél van

Tél van,
Tél van,
Hull a hó,
Hull a hó,
Befedi a
Földet,
A fehér
Takaró.

Tél van,
Tél van,
Hull a hó,
Hull a hó,
Szánkózik
Sok gyerek,
Sikítanak,
Nevetnek.

Tél van,
Tél van,
Hull a hó,
Hull a hó,
Hóembert
Építget
Sok vidám
Kis lurkó.

Tél van,
Tél van,
Hull a hó
Hull a hó
Hógolyózni
Hú de jó
Télen, mikor
Hull a hó.

SEBŐK JÁNOS

Karácsony csodája

Hallod-e, hogy csilingel a lelked?
Karácsonyi dallamot zenél.
Hull a hó, vagy csillagok ragyognak,
Minden a szeretetről beszél.

Életedbe bekopog a Kisdéd,
Boldogság-sugár a mosolyod,
Karácsonyfán csillagszórót gyűjtasz,
Szíved jóság-szikrákat dobog.

Családodat magad köré gyűjtöd,
Véredben lüktet a szeretet.
Keserűség, bánat szertefoszlik,
Sorsod terhét mára leteszed.

Díszes fenyő csillogása ringat,
Egyetlen család a nagyvilág,
Csodálatos belső békét érzel,
Nyugalom van: nincsenek viták.

Karácsony illata leng körötted;
Eszedbe jut szép gyermekkorod,
Halkan egy már majdnem elfelejtett
Szent ének dallamát dúdolod.

KOZMA RÓZSA

Régi szerelmek

Óh, uram! Mond miért, és kiért rovom még e sorokat?

Miért van még vén fejemben e gondolat?

Régen elmúlt ifjúságom, már csak ködfátyolon át látom, mégis felsejlik előttem; honnan indultam és hová érkeztem...

Szülfalumat tizenhét évesen hagytam magam mögött. Munkát, örömet, boldogságot keresve érkeztem idegen városba. Örültem a napsugárnak, az esőnek, a szélnek, a pacsirta dalának, a hajladozó búzakalásznak, a csillagos éjszakának, a puha-pihe hófehér tájnak...

Teltek a napok, az évek. Szerelmek jöttek, mentek. Hol öröm-, hol bánatkönny áztatta párnámat.

Csalfa délibáb!

Reggelente szólt a vekker... Minden hónapban hazamentem egyszer.

Egy szép napon, meglátogatott a jövőbeli párom. Idegen városban, minden szép szavának örültem. Közös jövőnk terveivel, ifjúságom minden szeretetével. Debrecenbe költöztem.

Életünk útját mérföldkövek jelölték ki. A szülői ház, és anyám elvesztése, boldog ifjúkorom végét jelentette. Életem új szakasza önállóságra, családi felelősségre tanított.

Gyermekeim nevelése, az élet újabb útját mutatta. Ment a szekér, hol döcögött, hol sima úton haladt. Munka, háztartás, gyermeknevelés, pacsirtadal, varjúkárogás —, felváltva jelezték, hogy felnőtt lettem!

Egyre többet temettem! A boldogságomat, az életem párját, később egészségemet. Most úgy állok, mint egy gyümölcsfa — megszedetten.

Gyümölcsseim lehulltak, éretten vitték tovább azt a magot, amit lelkemben érlelgettem.

Földi időm folyamata véges, emlékeim megfakultak.

Járom az utam, körbe-körbe, látom magamat a tükörben, félig meggyötörve.

Nemsokára levetem földi ruhámat, igyekszem oda, hol nem gyötör a fájdalom, a bánat.

Óh, Uram! Mondd miért, kiért rovom e sorokat? Miért van még vén fejemben e gondolat?...

OROSZ ZOLTÁN

Hírnök

Magasztos hajnal jött keletről északra.
Ismét elmúlt, egy álmos, züllött éjszaka.
Fák lágy árnyéka védi szemem, még fáradt.
Testem már meleg de kezeim még fáznak.

Tél keblén született féktelen lelkemnek
Jéghideg kőből vésett végtelen szíve.
Kegyetlen kérdések suhannak szememen,
Könnyem csordulna, ha látnám őket.

De nem látom. Nem hallom, csak érzem létük,
Szeretnék kezeimmel kinyúlni értük.
De csitt! Lágymuhogást hallanak fáradt füleim!
Lehullnak a földre felemelt kezeim.

Egy suhanás és vége. Ködként jó a csend.
Az a kínos, végtelen, undorító csend!
De csitt! Mocorgás tör rám e rémálom küszöbén,
És belül ujjongat a túlbecsült önkép.

Lassan oldalra pillantok. Egy kismadár.
Kedvesen ugrál fejemnél fel és alá.
Szürke zakóján vörösen izzik szíve.
Csőrét kinyitva zene szállt fel az égre.

Csak néztem és hallgattam csodaszép dalát,
És elfelejtettem a világ bánatát.
És mint a forró tűzbe dobott jégkocka,
A belül takart hótakaró szétolvadt.

Néztem a fák ágai közt áttörő fényt,
Éreztem ismét a kelő nap melegét,
Szívembe újdonsült szerelem költözött,
És a világ élénk színekbe öltözött.

BALOGH ÖRSE

Lélekút

Olykor a lélek is elnehezül,
cipelve érzed a súlyát.
Könnycseppeddél sziklát repeszthetsz,
terhedet, mely rád van róva,
mindenképp át kell vinned
a túlsó partra!

FARKAS ANDRÁS

Sors

Szárad már a vén diófa, levelét ősz belepte,
Harkály kopácsolja, kérge csupa ránc, sima törzse.
Valahol már üresedik, a harkály azt hallhatja,
Talán talál férget benne és meglesz vacsorája.

Tetejébe madárfészek, gerlepár lakik benne,
Csak ki ne dőljön az öreg, nincs más fa a közelbe.
Hely valaha ifjú korba, szép volt a koronája,
Sok kis madár dalolt rajta, büszke volt rá gazdája.

Egész család itt ebédelt, népes volt a fa alja,
Csak azt nem nagyon szerettük, gazda gyújtott pipára.
Úgy füstölt a vén csibukja, mint a mozdony kéménye,
Mikor Nyíregyházról mentünk zötyögve Budapestre.

Nem füstöl már a csibukja, letette a gazdája,
Akáclobos temetőbe van sírjának fejfája.
Diófa most azt siratja, mért is lett ő diófa,
Ha tölgyfa lett volna, most benne nyugodna gazda.

És hogyha tán netalántán zsebbe volna csibukja,
Tüzet hozzá honnan kapna, talán menne pokolba?
Lucifer nem volt pajtása, őt is sokszor becsapta,
Ezér gazda templomba járt, nem pedig a kocsmába.

Elhajítaná csibukját, nem venné a szájába,
Tovább élne vagy húsz évvel, nem volna sárga a foga.
A nikotint nem enné meg, nem adná gyerekének,
Dédunoka fogja kezét, a templomba úgy mennek.

VÁRADI-KISS SZABOLCS

Az Ó esztendőhöz

Ó esztendő! Te az örömet, s a jót
Szűkmarkúan mérted.
Pedig annak idején — többször is
Bőséggel ígérted.

Adtál is, nem is — mesés volt ígéreted,
Mert amit adtál, azt vissza is vetted.
Mindezért most nem kapsz dicséretet,
de feljegyezzük, mint üres ígéretet.

Nyakunkon az új esztendő, ő is mesél,
Bízunk benne, mert az ember remél.
Hátha, majd ő — sose lehet tudni,
S a boldogságot tőle fogjuk kapni.



Kotaszek Hedvig: Mikulás az apukám

GÁL TAMÁS

Vasárnap

Vasárnap szép terített asztal!
Nyugodtan ülünk.
Meghittség ég a gyertya.
Merjük a finom levest,
az annál is finomabb másodikat.
Kávé sütemény; sietés fölösleges!
A seprő és zöldséges kert ráér.

Kirakatok várják tekinteted,
a járdák a park szeretnék érezni
Sétáló talpad nyomát!
A sziget messze van
csak egyszer sétáltunk ott.
Szép kékfestő ruhában voltál.
Este könnyed fáradtság.
A tánczene helyett
andalító háttérzene szól.

BOÓR JÁNOS**Emberség**

Haragból kicsendül az embertelen,
gyűlölet csak gyávákban terem.
Én emelem hangom a rosszal szemben,
jónak dallamát fülemben érzem.

Legnagyobb bátorság: szeretni mindent,
ontani szívből a melegséget,
meglátni, tisztelni a szépet,
ápolni örömmel emberséget.

MOKÁN MIHÁLY**Demokrácia**

Népet szavaztatnak, akiknek pénzük,
akarásuk van és vesztenivalójuk az nincs.
Hála az égieknek, demokráciában élünk.
Nem vagyok vallásos, a teológiáról, a
bibliai írásokról annyit tudok, amennyit
magam összecsipegettem. Érdekelt,
érdekel a téma, így hát nem voltam rest a
csipegetésre.

Demokráciát káromló következtetést írok
le.

Ott! Fenn! Nincs demokrácia. Ott fenn,
egy egyszemélyes triumvirátus irányítja a
dolgokat. Nem is lehet tüntetésekről,
lázongásokról hallani! Igaz, áremelésekről,
meg pártviszálykodásról sem.

Habár, ha jól emlékszem, mintha ott is lett
volna holmi hatalmi harc, de ha jól tudom,
azt Mihály arkangyal egy bodicsekkal
megoldotta, miáltal hozzánk, földiekhez
delegálódott Lucifer arkangyal, akit a
pórnép simán ördögnek nevez.

Hát ezek után csodálkozunk azon, hogy
nálunk demokrácia van?

NIKL JULIANNA**Bakonya**

Apró falvak közé tartozik Bakonya,
Mitől oly szép, az egész ország tudja.
Árpád-kori templom díszíti a teret,
Óvják, rendben tartják az itt lakó emberek.

Kút völgybe játszóteret építettünk,
Parkba facsemetét ültettünk,
A szív a lélek gazdag, mert látja
Mekkora erő van az összefogásba'.

Szívből kívánom, virágozzék e falu,
Soha ne legyen senki szomorú.
A tenyér bár kérges, de ha szeretet van,
Mindig nemesebb, mint tűzben az arany.

Féltsünk, díszítsünk minden egyes házat,
Mutassunk példát az egész hazának.
Úgy vigyázzunk a falunk rendjére,
Mint a szülő drága gyermekére.

BIBLIKÁK KRISZTINA**Hiányzol**

Mióta elmentél, úgy hiányzol,
már nem foghatom a kezéd,
de jöjjön, aminek jönnie kell,
én a harcot felveszem!
Rögös az út, ha fáradtan is
végigmegyek rajta én,
nem bánok semmit, mert mi van,
a hit, remény engem az éltet,
mert vagy te „valahol” nekem.
Oly jó azt tudni, hogy vagy nekem,
tudom jól, hogy eljön az idő,
mikor menni kell, ahol egy út,
hosszú út vár rád és rám...
kívánom neked, Hit, Remény, Szeretet
mindig veled legyen!



**Jövőre az AKIOSZ
20 éves lesz!**

DOMOKOS IMRE

Nem/zeti/ ünnep

Nem egyén, vagy csoport szűkkörű sajátja:
 egy egész országnak büszke hitvallása
 olyan évforduló, amely sokat számít,
 múltból jövőt alkot, jelent megszilárdít.
 Öröm, bánat, küzdés lehet a forrása;
 nemzeti jellemet formál a hatása.
 Győzelem, mártírság a szabadság ára,
 megbecsüléséből nem sok maradt mára.
 Azért nem nemzeti manapság egy ünnep,
 kisajátítja vagy mocskolja az ülep.
 Március idusát majd ha együttesen
 köszönti az ország, nemcsak Isaszegen,
 talán sor kerülhet más jeles napokra,
 melyek jelentése szívünk dobogtatja.

SÓLYOM ZOLTÁN

Érzelmünk világa

Amíg szívednek kelyhében rejlik az élet,
 Vágyálmok kísérik végig az élted.
 Lelkünkben nyílik a gyöngédség virága,
 Öröm vagy bánatként lép ki a világba.
 Ha csillogó könnycseppek laknak a szemünkbe,
 Boldogság rózsája nyílt ki a szívünkbe.

Adjál dallamot az érzelmek húrjának,
 Játsszák ritmusát a boldogság dalának.
 Örömkönny öntözze szívednek kiskertjét,
 De ne hullass könnyet hamis érzelmekért.
 Ha megbánt az élet viseld a sorsodat,
 Arcodról töröld a gördülő fájdalmat.

Fekete tulipán a bánat jelképe,
 Szívünkbe ültetve könnyekkel öntözve.
 Ha lélek távozik a földi világból,
 Felsír a fájdalom a virágcsokorból.
 Ha bőven áld a sors érző lelkülettel,
 Porba hulló könny is tele érzelemmel.

***** ***** *****

KIS-KAPCSÁNDI SÁNDOR

Hópelyhekhez

Parányi csipetek, zúzmara cseppként,
 hó alapjában pihennek a tájon.
 Nem magányosak, élő test-erekként
 akár a dunnák, élnek — Ábrándozom. —,

hirtelen körbevesz hófény-alázat,
 vagy szánkóját húzó kisgyermek szeme,
 e látvány között az emberek járnak,
 s tudom: felelnem is kell kérdésekre.

Mikor nyugalom árad, nincs üresség,
 miért van gyűlölet, gyilkos pusztítás?
 lelkekbe a félelem le és föl jár,

a tisztességhez mért nincs merészség?...
 Az Idő múlását félelem rágja,
 Hópihék vigyázatok álmainkra.

S. HUNYA BEÁTA

Fohász

Úgy fázom,
 Köd van a tájon.
 Leereszkedett,
 Sejtelmesen mindent befedett.
 Jó lenne az utat látni,
 Hogy biztonságban tudjam járni!

Nem kérek én a magányból,
 Könnyfacsarító szomorúságból!
 Csend van, nem mozdul semmi,
 Szeretnék már otthon lenni!
 Vándorlok régen,
 Ahogy a Nap is járhatna most az égen.

Tisztán látnék mindent,
 Elérném az Istent!
 Hozzá fohászokodom,
 Kezem érte nyújtom,
 Segítsen bajomon,
 Társam legyen utamon!

Engedj boldognak lenni,
 Szívből megszeretni!

V. HEGEDŰS ZSUZSA

Én a jövőt rettegem

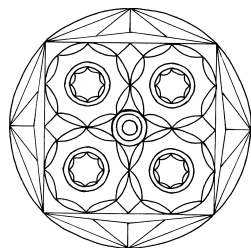
Cihelődik a múlt, hosszú útra készül,
homokóráját fürkészi a jelen.
Mielőtt a jövő ajtómon bekopogna,
vállamon egy kedves emlék megpihen.
Régi dallamok csendülnek fülembé,
s mohón issza lelkem
a számomra legbecsesebb zenét,
mikor még apám citerát vett a kezébe,
s én elfogultan hallgattam
szüleim csodás énekét.

Gyorsan elröpültek az évek felettünk,
S ajkukon már ritkán zeng a nóta.
Fájdalmasabb, egyre keserűbb lesz,
s arról szól, hogy melyiküknek üt
hamarabb az óra.

Szavak nélkül is megértik egymást,
s aggódva figyelik a másik tekintetét; —
szemükben rejtett könnyek égnek,
s olykor féltőn megfogják egymás kezét.
Hatvannégy év rögös útja van mögöttük,
melyen jóban-rosszban együtt haladtak.
Szép volt, mondják mind ketten,
de most köröttük a falak egyre komorabbak.

Mosolyukat csak ritkán látni,
a lépteik egyre lassúbbak lesznek; —
vidámság akkor tükröződik arcukon,
ha megérkeznek az unokák,
s minket ölelnek, felnőtt gyerekeket.

Hangjukban féltés,
mellyel most is minket óvnak;
szomorúság vesz rajtuk erőt,
ha mögöttünk az ajtók becsukódnak.
Bár élénken él bennem a múlt,
a jövőt egyre jobban rettegem,
mikor majd harangok hirdetik,
hogy nélkülük tovább,
s kincseimet; — drága emléküket
szívem legbelső szobájába temetem.



L. Gál Mária: Mandala

OSVÁTH IMRE

Hogyan is van?

A település neve, Barátfalva, Igazi alföldi falu. Úgy terült el a Tisza egyik kanyarulatában, mint a délibáb, amit a nagy hőségben felemelkedni lát az ember a rónaság fölött. Nevezhették volna Barátság falvának is.

Talán jobban illett volna hozzá —, mert a közel hatszáz család ugyancsak békességben és megértésben élt egymással. A falu vegyes vallású volt. Nem kis eltéréssel fele-fele református és római katolikus. Nem voltak ritkák a vegyes házasságok sem. Ez sem okozott gondot, nézeteltérést. A vasárnapi istentiszteletre mindenki, amikor tehetette a maga hitének megfelelően eljárta. Az első világháború sebei gyógyultak, a másodikra még nem gondoltak, Az ünnepeket, legyen az nemzeti, vagy a falu ünnepe békésen ünnepelték. A falusi bálok jó hangulatban zajlottak. Mint mindenhol, itt is akadtak kurázsiss fene-legények, de a báli rendezők, no meg a cikázó kakastollak, ezeket is lecsendesítették. A nézeteltérések harmadnapra feledésbe mentek.

Mind két templomban a szószéknek volt nagy ereje, illetve az onnan hangzó igehirdetéseknek, vagy szentbeszédnek. Ugyanis a római katolikus Katona Lajos esperes a maga szép hangorgánumával, ha kellett szelíden, ha kellett kioktatóan magyarázta az evangélium szavait. A református templomban, a nagy tekintélyű, tehetséges szónok. Császár Károly tiszteletes ugyancsak oktatta, vagy figyelmeztette híveit, az isteni tízparancsolatra. Mondván: „ha ezeket betartanák az emberek, törvényekre sem lenne szükség”. Igaz Ők maguk is példás egyetértésben éltek. Majdnem egy időben kerültek a faluba, mindkettő megjárta a háború poklát és már a hatodik X-en is túl voltak. Élvezték a falu tekintélyét és szeretetét. Ünnepeken hol egyiknél, hol másiknál töltötték el az ünnepi ebédet. Ilyenkor Terka szakácsné igen csak kitett magáért. Ugyan így volt, ha tiszteleteséknél volt az ebéd. Ilyenkor tiszteletes asszony mondta „na Lajos jön a kedvenc töltött káposzta”. Tiszteleteséknél legtöbbször a két legényfiú is az asztalnál foglalt helyet, fűszerezve az ebédet a városi élet élményeivel. Ebéd után az elmaradhatatlan tarokk csata következett, vagy éppen aktuális témák tárgyalása. Nem volt ritkaság a hétköznapi délutáni látogatás,

hol egyik, hol a másik parókián, Katona esperes néha panaszkodott szívére, ilyenkor jobb kezével masszírozgatta, de nem sok figyelmet fordított rá. A viták néha a hitéletről is szóltak. Mint a jó teológusokhoz illik, mindegyik a maga igazát bizonyítva. Mindkettőjüknek kedvenc témája volt a túlvilágról alkotott kép. Egy nyári estén sokáig elvitatkoztak a lélek kérdéséről. Ilyenkor a tiszteletes asszony visszavonult, magára hagyva a vitatkozókat, A vita még sokáig folyt, vajon mi van a halál után? Mivel a válasz nyitott maradt. Katona esperes jókedvűen nyújtott kezét lelkésztársának, mondván: „no Károly, majd megtudjuk oda át”. Jóéjszakát kívánva ballagott hazafelé, mert a két parókia nem esett messze egymástól. Császár tiszteletes még gyönyörködött a tiszta csillagos égboltban és pihenni tért. Lefekvés közben is fejét rázva el-el mosolyodott, magában gondolva, „nem tudom mi volt ezzel a Lajossal máma”, vitára gondolva elaludt. Úgy érezte, jó mélyet alhatott, mikor hirtelen ablak kocogtatásra ébredt, s mintha hangot hallana „Úgy sincs ahogy te mondtad, úgy sincs ahogy én mondtam”. Nem tudta az álom játszik e vele, de óvatosan az ablakhoz ment Vigyázva, hogy feleségét fel ne ébressze, kinyitotta, kinézett, de a csendes nyári csillagos égen kívül mást nem látott. A falu aludt. Végiggondolva a hallottakat, s mintha Lajos hangja lett volna. Tisztán hallottam. Eh képzelműdöm, megint a bal felemlen aludtam el és ilyenkor a szív nyomás alatt van, jönnek a rossz álmok. Gondolataiban elvetette a történeteket, elaludt Reggel elég szokatlan időben a kiskapu zörgetésére ébredt. Tiszteletes Úr! kiabálásra Katona Lajos háziasszonyának Terka hangjára ismert.

Mi van Terka ? csak nem a falu ég?

Dehogy is. Jaj, gyűjjék már Tiszteletes Úr, az Esperes Úr szobája zárva, hiába zörgetek, nem szól, pedig ilyenkor már föl szokott kelni. Császár tiszteletes magára kapta ruháit. Öltözködés közben feleségét is ébresztette, bár a nagy zajra a tiszteletes asszony már fölébredt, Ő is öltözködött és hármában futottak a katolikus parókia felé. Császár próbálta nyitani az ajtót, de az belülről volt zárva. A konyhában talált tűzpiszkálóval kezdte feszegetni az ajtót. Nagy nehezen kinyílt, az asszonyokat hátra hagyva lépett a szobába. Esperes társa, lelki barátja nyugodtan mintha aludna, keze szívére téve holtan feküdt. Álmában érte a halál. Könnyes szemmel simogatta meg arcát, imát mormolt, s eszébe jutott az esti vita és Lajos távozása. Ráeszmélt az éjszakai ablakzörgetésre és

Lajos hangjára: „Úgy sincs, ahogy te mondtad. Úgy sincs, ahogy én mondtam.” Én Uram Istenem! vajon hogyan lehet? Mormolta maga elé.

VARGA ZOLTÁN

Decemberi rovarcsapda

Ille nék, hogy bársony legyen az éj,
de nappal van, kék ég, tüskét szór a nap,
enyém, tied, övé, többes az ördögé,
némák az utcák a talpam alatt.

Sápadt világ, kutya, macska, sakál s izzadtság szag,
jobbról fakk, balról fakk, dalokat dalolgat az erőszak.

A polcokon oktondi kacsák,
vígán nyelik az olajos masszát,
könnyen csúszik a falat,
de hiába tátog ezer torok,
az epés lehelet dalt nem fakaszt.

Állva is szaladok, mert újat akarok,
buggyant dalok, álmat formáló repedt ajak,
megvagyok, én vagyok, megfagyok,
messzi még a tavasz.

Apa, anya, kiskutya,
masni a csomagra és rajta piros csengettyű,
maszatos üveg mögül, érzem rám les,
a rovarcsapda újra öl és a vérnek örül!

Nincs ki velem töltse az estét,
nincs fám, se díszem, se csomagom, se otthonom,
csak a hideg s a sarokról, mennyből vagy csak egy
boldog elméből
ilyenkor ide száműzött szeretet.

Félelemből, megértésből, irigységből
vagy csak merő tévedésből
mindig valaki a segítségemre siet,
örülök hát, hogy sok a barát,
de nélkülük is minden oly rideg!

Kénytelen, kelletlen, megkeményedtem
s most markomból eszik a fagy,
a szomorú házsor imitt-amott,
rózsaszín buborékokat fakaszt.

A minden szép, akár egyedül is lehetnék,
de túl makacs a mancs,
kint ág roppan, bent tűz lobban,
a lázas igyekezet pihét pihére tapaszt.

Tündérpálca s jó akarat,
nyitja meg az üvegfalat,
előtte fenyő, etető, fehér, zöld,
dísz a fán árva lány s egy makk,
melyet egy fáradt mókus boldogan felém nyújtogat.

Boldog az, ki makkot ad,
szerencsés, ki kap,
folytatja a jó a jót,
kormos pilla sepreget,
szorgosan hányja ajtóm előtt a havat,

jégbörtönébe önként dől a kristály hangulat!

Rám néz, szempár csillan, isten lábát érzem,
megfogtam,
egyszer, tízszer, százszor, ezerszer, százezerszer,
te vagy ki kell!

Maradok,
kicsomagolok, tiszta testtel nyomulok,
adok, kapok, kipurcanok, plafont bámulok, matatok,
újra akarok.

Baglyom huhog, álmodba boldogan fordulok!

KISS SÁNDOR

Mese Maciról, kinek a foglalkozása: kutya

Életünk magánéleti válságaiban, lelki életünk magában roskadozásából kiút lehet az alkotás. Az Istentől kapott talentumot nem szabad elásni, mert lélek-kapcsaink meglazulnak, s önmagunkkal vívott tusakodásainkban a testi-szellemi túlélés lehetőségét biztosítja az alkotás...

— Gyere Gazdim! Menjünk sétálni, az Óperenciás tengeren túlra — Csontországba. Ne lógasd az orrod! Ne búslakodj! Gazdi-asszony nekem is hiányzik! Nagyon!

Itt a póráz Gazdim, a nyakadba kötöm, félek, hogy átszaladsz az úton! Hiába egy gazdira vigyázni kell! A szájkosarat most nem teszem rád, mert csak magadat marcangolnád a lelki fájdalomtól! Igaz,

embert ritkán haraptál meg, inkább hagytad, hogy téged marjanak; ok — vagy ok nélkül...

... Maci kutya hívta a liftet, és betessékelte a Gazdit. Már az Üvegtengeren túl vezette lógó orrú Gazdáját, amikor megtorpant valami előtt. Olyan kedves szagok csiklandozták az orrát.

— Húsbolt!

Maci előtt felvillant a legnagyobb költő verssora: „ha majd a bőség-kosarából...”

Gazdája nyakáról leoldotta a nyakörvet, és szagfelhőben úszva berontott a HÚS-boltba.

— Azonnal kitenni a „műszaki okok miatt zárva” táblát. A bent lévő vásárlókat a ruhájuknál fogva húzta ki a Hús-boltból.

— Átveszem az üzlet vezetését! — kergette ki a „tulajt.”

—Mennyi hús! Leltárt nem csinállok, mert addigra megeszem ezt a sokfajta hús-hegyet. Osztozni se fogok senkivel! A farkassal sem! Pedig mennyi embert láttam a kutya-életemben, farkas álarcban! Nekem hiába hízelegtek, én messziről megérezem a hamis embert! A Gazdim nem! A rókával sem osztózok, mert félreccsalna és megenne, és ezzel elintézné az osztzkodást. A nyúllal szívesen, egy feltétellel: nem cserélheti be a lókolbászt káposztára.

Mennyi, de mennyi finom hús: félsertések, negyed marha húsok. És pipi-húsok minden mennyiségben. Nyála csorgásában magvas gondolatok kergették:

— A Gazdit meglepem egy kis tarjával. (Nincs rá pénze, engem meg csirke farhátal etet. Igaz, karácsonykor csirke combbal kedveskedett nekem.) Az én kutyaszívemben mindég karácsony van! Rendes gazdi, nincs vele különösebb probléma, csak néha ideges. Mérgelődik, ha a Belvárosban jön rám a szükség. Az újabb rendelet szerint neki kell felszedni... .. pedig mindég a szájába rágom neki: nejlon tasakot hozzon. Meg kis pohárkát, hogy inni tudjak. Meg a kislabdám, ha a Városligetbe megyünk. Múltkor ott is mérgelődött a Gazdi, mert bár a zöld terület előntötte a környéket, de a betonon volt az a szag, ahova kellett ... bezzeg Ő két liter után a térdét pisilte le...

Maci fejében magvas gondolatok kavargtak!

— Csonttal most nem foglalkozom! Nem érek rá, rágódni ezeken a dolgokon. Ha Edit néni cicája betoppan, elkergetem, mondja meg az öreglánynak, hogy egyék meg ők ketten a száraz műeledelt... bár az egész jó volt, ha meglátogattuk őket.

Mondta is a „Nyanya:”

— Látom, nem engem szeretsz, hanem a cicám ennivalóját! — simogatott meg engem...

Maci nyálcsorgásában vakkantotta, csak úgy magának:

— Felneveltem öt kutyagyereket! Egyedül!. Frakk az apjuk nem törődött velük. Bezzeg, hogy csapta a szelet. Csak úgy hízelgett, hogy a közös kutyaházban majd Ő tesz-vesz. Egész megszedített. Csont-virággal jött a randevúra... hát igen, az a csodálatos férfias Frakk megjelenése... hát igen, levett a lábamról, kutyaszerelembe estem... másokkal is megtörtént már...

— ... ezt a bélszínt elteszem jobb napokra. Hát a gazdimra is gondolok. Sokat dédelget, soha sem bántott, és éhes sem voltam nála soha... víz is volt előttem, ha elment Istentiszteletre....

Hát egyszer együtt imádkoztam vele. Bibliaórát tartott valami menhelyen, ahol szúrós szagú lelki roncsok hallgatták Gazdim beszédét a Bibliából. Egyszer csak felkapott, és azt mondta az őt hallgató embertársainak:

— Kedves Barátaim! Isten felfoghatatlan szeretetének egy cseppjét lehelte ebbe az állatba. A kutya, ha bántod, nem adsz neki enni, akkor is hűséges marad hozzád! A szeretet Istene is, bárhogy bántja az ember, kimondhatatlanul szereti azt, akit a saját képmására teremtett.

— Hát igaza lehet a Gazdimnak, de én csak a Menyörgés Istenét ismerem. Amikor villámlik és mennydörög, akkor ősi ösztönöm a félelem, a hatalmába kerít! Bújok is a Gazdimhoz! Bár már rég találkoztam Gazdi-asszonyommal, de neki is teszek el egy kis csontos karajt. Ha összefutnak a Gazdimmal, majd főz neki finom húslevest a csontból... hát nagyon csorog a nyálam, de a húsleves csak a jó tyúkhústól lesz igazán olyan leves, amit a Gazdim nagyon, de nagyon szeret, és csak azt, amit a Gazdi-asszonyom főz!

— Ennyi, de mennyi hús!...

... Felébredt Maci kutya!

— Ej, de szép álom volt, tán igaz sem volt?! Imádkozzunk Gazdim egy nagy Hús-boltért, amely az Óperenciás tengeren innen van...

A Hús-bolt pedig létezik!

Kiss Sándor 2006 karácsonyán

* * * * *

ILYÉS JÁNOS

Tetemre hívás

Árkus Mihály, a falu Misu bácsija hosszú sovány alakjával, meggördült hátával úgy magasodott embertársai fölé, mint juhász szamara a birkanyáj közül. Az özvegyemberek egyhangúan sivár életét élte és csak az hozott felüdülést, ha néha - néha jól kirúgott a hámból. A Szakszövetkezet rendkívüli közgyűlést hirdetett, a közösség pénzügyi viszonyai körül támadt nehézségek tisztázására, és Árkus Mihály is illendően készült a nevezetes eseményre. Napszítta kalapját néhány poroló mozdulattal a térdéhez verte, majd fejére illesztette. Kérges tenyerét végig futatta ábrázatán, így győződött, meg arról, hogy az orcáját díszítő vérerekkel átszótt és nem csak a napsugár által színezett hatalmas orr a helyén van, majd néhányat pillogott ezáltal látását is élesítve elindult, mint szőlőkapás, hogy jogait gyakorolja.

Az csak természetes hogy betért a zugkimérésbe, közismert nevén a bögre csárdába, amit Juli néni, az intézmény tulajdonosa működtetett, akivel valamikor olyan jókat etyepetyéztek, tücsökzenés éjszakákon, a szalmakazal tövében. Hol vannak már azok a régi szép idők? Elszálltak fiatalságukkal együtt. Az asszony szótlánul töltötte a titkon csöpögtetett, finánc nem-látta, jóféle szilva, torok próbáló levét, és csak a bizonyosság kedvéért rákezdett.

— A gyűlésbe?

— Ühüm — adta meg értelmesen a választ Misu — Töltsél még egyet! — folytatta a társalgást a nem éppen bőbeszédű ember.

Amikor a második adag is követte az előző útját, a volt szerető, némi torokköszörlés után jobb kezének mutató ujjával a kalapkarimához bökött és elhagyta az ivónak kinevezett, ételszagú konyhát. Az elhagyott szerető még nézte a távolodó hátát, amíg a kerítés el nem takarta. Aztán kivette a szekrényfiókból a kockás füzetet és a Misu neve mellett sorakozó vonalak mellé kettőt húzott, majd néni tétovázás után még egyet sorolt be a többiek közé. Nesze neked, sziszegte némi kárörömmel.

Tút sem lehetett leejteni a nagyteremben, és a várakozás feszültsége vibrált a levegőben. Néhányan összebújva sutyorogtak a példátlan eseten szörnyülködve. Szemben a tömeggel az asztalnál a vezetőség tagjai feszengtek, arcukon tanácstalanság tükröződött. Csak az elnök hiányzott. Amikor az óra már jóval meghaladta a kitűzött kezdés időpontját egy türelmetlen hang harsant.

— Kezdjük már? Mire várunk?

— Úgy van — csatlakoztak többen is a kiabáláshoz.
— De hol van az Elnök? — röppent fel a kérdés a hátsó sorból.

— Az ám, hol az Elnök? — hangzott fel a jelenlévők kórusa.

— Majd később jön. — emelkedett szólásra helyettese
— Az iratait rendezzi, hogy tisztázza magát.

— Remélem a pénzünket is hozza! — visított egy hang a beállott csendben.

— Emberek, ne ítéljünk, hogy el ne íteltessünk! — szólalt fel Zsuzska, a teltidomú özvegy miközben villogó szemmel végig pásztázta a jelenlevőket.

— Védi már a bakját, az ágyasa — dörmögte Misu maga elé.

— Honnan tudja kend, tán tartotta a gyertyát? — fortyant fel a mellette ülő fiatalember, Gajzágó Imre.

— Nem én, Öcsém, Gyura a hegycsősz látta kióvatoskodni Zsuzskától.

— Gyura bátyám csak azt mondta, olyan forma ember, mert hogy köd volt. Különben is a keresztanyám és nem hiszek a faluban szállongó mendemondáknak.

— Jól van fiam, jól védeni kell a rokonságot — fejezte be Misú a kipattant szópárbajt.

Az asztalnál Surguta János emelte a kezét, hogy szólni akar.

— Halljuk, halljuk. - bíztatták tagtársai.

— Emberek — kezdte — én vagyok a második aláíró a pénzfelvételnél. Amikor a bank pénztárosa kiszámolta a kért összeget, az elnök fogta a táskájába gyömöszölte és ez így történt minden esetben.

— Miért nem kértél elismervényt, János?

— Gáspár — nézett a kérdezőre tiszta tekintettel a kérdezőre. — Te sem kértél volna a helyemben, hisz csak Ő az Elnök.

— Igaza van — szóltak közbe többen is. Az ellenőrző bizottság elnöke emelkedett szólásra.

Robosztus alakjából őserő sugárzott.

— Tagtársak! Négy esetben próbáltuk gyakorolni vállalt tisztségünket de az minden esetben meghiúsult, mert az Elnök, különböző kifogásokkal elutasította kezdeményezésünket.

A jelenlévők megdöbbenve fogadták bejelentését. Végh Pista bácsi a pénztáros kért szót. Ösztövé alakja eltörpült a mellette levőktől, pergamen színű arcát még pír sem lepte el az izgalomtól, amikor megszólalt.

— Ami a kasszán keresztül ment annak bizonylatai fillérre megvannak. A kassza üres — jelentette be fakó hangján.

— De akkor hol van a píz? — dördült meg érces hangján Misu bácsi, a beállott csendben.

— Az ám, hol van a pénzünk? — visszhangzott a terem.

Amint a felháborodás hangjai elcsitultak a főkönyvelő állt fel. Fiatal pufók arcára lázrózsákat varázsolt az izgalom.

— Tisztelt Tagtársak! — kezdte sűrű torokköszörülés közepette. — A főkönyvnek van egy tartozik egy, követel és a végén egyenleg oldala. Ez makacs dolog, mivel tiszta képet nyújt a pénzügyi helyzetről. Ami bizonylat, tétel keresztül ment a könyvelésen, az mind rögzítve van. Ám, az egyenleg oldalon komoly hiányosság mutatkozik.

— Disznóság. — tört ki a jelenlevőkből a méltatlankodás.

— Hol? Kinél van a pénzünk? Vizsgálatot kérünk — zúgtak.

Az ifjú főkönyvelő felemelt kézzel kért csendet, és amikor a zaj elült bejelentette.

— Tisztemnél fogva feljelentést tettem a Népi Ellenőrző Bizottságánál és a vizsgálat rövidesen elkezdődik.

— Ez a beszéd — morajlott a tömeg.

— Öntsünk tiszta vizet a pohárba.

Most ismét az ellenőrző bizottság vezetője szólalt fel.

— Tisztelt Közgyűlés. Mivel teljes létszámban jelen vagyunk, javaslom, hogy addig, amíg az Elnök nem tisztázza pénzügyi helyzetünket, váltsuk le és válasszunk ügyvezető elnököt.

— Úgy van ez a helyes! — kiáltották a gyűlés résztvevői.

— Aki egyetért, kéz feltartással, jelezze.

Volt, aki mindkét karját a magasba emelte. A zaj elültével egy tétova hang hallatszott.

— De ki lenne az, aki ezt elvállalná?

— Én Pesti Ádámot javaslom, a volt főkönyvelőnk, aki bizonyítottan tisztakezű ember.

— Helyes, így van! — tört ki a lelkesedés.

— Igen, igen, de kérdezzük meg Ádámot is, hogy vállalná-e a jelölést.

Középtermetű ősz hajú ember állt fel a harmadik sorból. Végig tekintett a tagságon, majd némi tétovázás után megszólalt.

— Tekintettel a beállott helyzetre, szövetkezetünk érdekében megteszem, amit kértek, de csak addig, amíg a jelenlegi ügyek nem tisztázódnak.

— Éljen! Éljen! Igaz beszéd! — hangzott, és a lelkesedés vihara a mennyezetig csapódott.

Most az ajtónál állók között némi mozgolódás támadt, majd az Elnök köpcös alakja tűnt fel az elnémult teremben. Hasán feszült az ing és egész lényé amolyan sűrű ember benyomását keltette, ahogy a nép

nevezi az ilyen alakot. Hóna alatt papírköteget szorongatott. Az asztalhoz ment, szembefordult az egybegyűttekkel, nagyot fújt és elkezdte a beszámolóját. Számok röpködtek, ide fizettem, oda fizettem ezt is, lerendeztem, azt is kiegyenlítettem. A beállott lélegzetvételnél szünetben Surguta János hangja hallatszott.

— Istók! Hol van az a nagy összeg, amit az utolsó szállítmányunkért felvettünk?

— Majd az is sorra kerül, bebizonyítom ártatlanságomat.

— Ennek a tagságnak már nem — ugrott talpra az ellenőrző bizottság feje — Mert ez a tagság már leváltott tisztségedből. Majd a Népi Ellenőrző Bizottság előtt tisztázhatod magad.

— Feljelentettek? — futott le a pír az elnök arcáról.

— Csak tettük a kötelességünket, hisz a közös vagyion nem Csáki szalmája, ezt Te is nagyon jól tudod.

— Akkor itt már nincs mit tenni — kapkodta össze iratait a volt Elnök és kiviharzott a teremből.

Árkus Mihály magányosan ballagott a bögrecsárda felé. Motyogott magában és időnként a fejét rázta. Julis kérés nélkül töltötte a fél decit majd rákezdett.

— Megvót?

— Meg — bukott ki a szó a kérdezettből.

— No és?

— Olyan ártatlan mindenki, mint a ma született bárány, de hát akkor hol a píz? — emelte fel tekintetét a légyiszkos mennyezetre Misu.

* AKIOSZ 1989 *



Orosz Zoltán: Múlt és jelen (fotó)

* AKIOSZ 2009... *

BARÁTI MOLNÁR LÓRÁNT

Epilógus...

és felépítettünk millió sorsmozit
a csend szélesvásznú premier-plánjait
/és ülünk székeinkben mozdulatlan szemekkel
dermedt szavakkal nyelvünkön és
lassan bénuló szívekkel

Továbbvivő

Újra egy újabb évad újra egy újabb bánat
botra-támasztott léptek visznek a fény-világnak
nyílnak jázminvirágok jázminvirágok égnek
csendet idézve kiált kiált most a lélek

nyílnak még új virágok gyönyörű női testek
hársfák új évadában szépséges nők még szebbek
/ talán jön még új évad jön majd egy újabb bánat
kitakart magányuk már tárul az éjszakának

B. SZABÓ ANNAMÁRIA

Karácsony közelben

Fordul az esztendő, itt van a Karácsony.
És én mégis, megint azt a csodát várom...
Még ma is emlékszem kis gyermekkoromból
Mikor még Jézuskát vártam szívszorogón.
Mennyire voltam jó? Eljön-e hozzám is?
Hoz-e szaloncukrot? Meg karácsonyfát is?
Meghallom-e este angyal suhogását?
Van-e titkos fiók? Ismerem-e zárját?
Tele van az élet rengeteg titokkal
Rengeteg sok kulccsal, sok titkos fiókkal,
Ki tudja, melyiket mikor kell használnunk,
Talán nem is azt rejt, mint amire várunk.
Kulcsot kell cserélnünk minden ember szívhez
Karácsonyváráshoz, karácsonyi díszhez.
Amint megtalálom a szeretet kulcsát
Őrizem minden nap, hogy eltaláljak Hozzád.
Ha tudnám hová van a szeretet bezárva,
Ott állnék egész nap, két karom kitérve.



Kerégyártó Mihály: Keleti kényelem (fotó)



Kerégyártó Mihály: Ez a háború (fotó)

HÉGEN DALMA

Arra szeretnék emlékezni...!

Arra szeretné emlékezni
 Mikor az emberek szerették egymást!
 Arra szeretnék emlékezni
 Mikor az emberek tisztelték egymást?
 Arra szeretnék emlékezni
 Mikor ez emberek megkérdezték:
 Testvér! Mi fáj? Hol fáj?
 De arra szeretnék emlékezni leginkább
 Mikor az ellenségeskedők
 Féltének, tisztelnék egymást!

Áhítat

Csodállak egy virágsziromban,
 Meglátlak egy pehelynyi hóban,
 Magasztalom Neved mikor
 A Nap reám ragyog.
 Dicsőségem Zengem:
 Köszönöm, hogy vagyok.



Kerégyártó Mihály: Stereo (fotó)

PÉCSI ÉVA

„Akik soha nem látták a tengert”

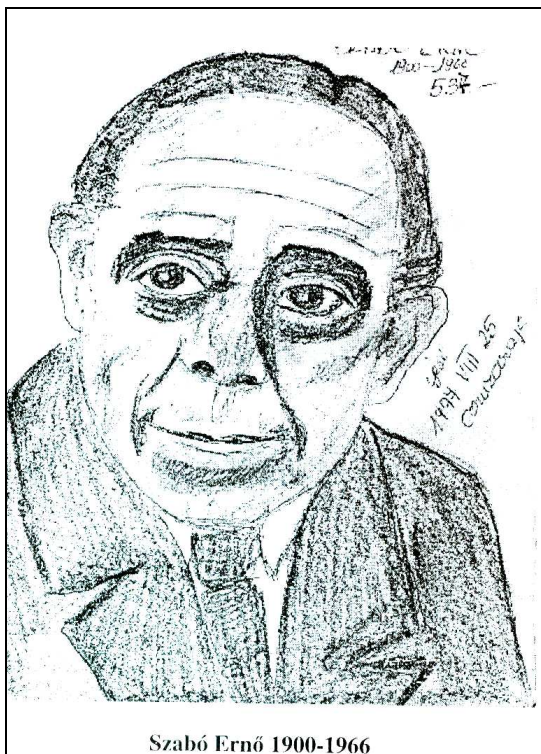
„Izmosodik a csönd
 A világ bakacsinba öltözik liheg az est az égen
 varjú száll
 A nehéz szagú estfoltok között csak én bolyongok és a
 csillagok”

(Cselényi László, Pozsony)

Önzön véletlenül se mondd hogy már neked elég
 mert nem zokogtál el annyi igaz könnyet még
 hisz' nevetni többször látott a bámuló sokarcú világ.
 Ne hidd hogy a bánat vérezőn fáj keserít
 van abban annyi ima annyi hit
 hogy én nem cserélném hamis kacajjal
 mert az nem gyógyít nem bánik el a bajjal.
 Hinni tanulj meg és tövissel is szeretni
 mert semmi csak a semmin nevetni.
 Nyíljon oltalmazó ég felettünk
 hogy balsorsban is jó emberként tehesünk.
 Tudom hogy ezek zömével közhelyek
 ám helyettük jöjjön el a tett.

„ — Ejh, dönts a tőkét, ne siránkozz,
 ne szisszenj minden kis szilánkhoz!”

(József Attila)



Szabó Ernő 1900-1966

IllyésTerézia: Ismeretlen ismerősök c. rajzalbumából

**FÁJÓ SZÍVVEL ÉS MÉLY RÉSZ
VÉTTTEL BÚCSÚZUNK
A 2007-2008-BAN
ELHUNYT AKIOSZ-TAG
ALKOTÓTÁRSAINKTÓL:**

Fenyák Ferencné, Erzsike,
versmondó. *Kistarcsa*

Kiss Béla (volt AKIOSZ reg. csop. vez.
szerkesztő) *Kazincbarcika*

Porubszky Ildikó, költő, főszerkesztő.
Győr

Hotváth Ferenc, költő.
Nagyatád

Horváth-Hoitsy Edit, költő, korrektor
Budapest

Somossy Katalin, költő.
Miskolc

Aszalós Zsuzsanna, költő.
Fonyód

Solymosi Gyuláné, költő, író.
Ecser

FARKAS ELEONÓRA

A hét napjai

A hét repül, a hét repül,
bennünk a munkakedv feszül.
Terveink indái között
a hétfő egy alkut kötött.

A kedd sóvárog: kéne még
egy hézagpótló töltelék,
hogy erezd, minden megfelel
amit neked majd tenni kell!

A szerda feszül, s belead;
elbukik, vagy torkon ragad,
Már a nyelved is lóg belé...
Felgyorsít teljesítményé.

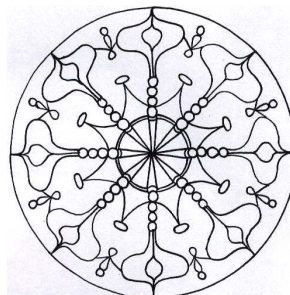
Csütörtökünk reménykedő.
Középen álló sziklakő.
Eldől jó és rossz fordulat...
Minek is izgatod magad?

A péntek érzi, ő a vég,
Lassan pihenni illenek!
Nem sok kötelező maradt,
hangold nyugvásra önmagad!

A szombat ha nem álmodik,
még bánhatják idegeid!
Kell, hogy néha kikapcsolódj,
lezárjad a robotfolyót!

A vasárnap mély csendre int...
Az Úr bölcs hangja megérint.
De hét rokon, vendég, barát;
díszíti az öröm falát.

A hét így tekint vissza rád...



L. Gál Mária: Mandala

HAJDRIK-PATÓ JÓZSEF

Jégszirmok a tűzvirágon

Lelkemből nőtt tűzvirágon
 Jégszirmok pihe bársonya
 Takaró és szelíd vánkos
 Íze hol méz, hol áfonya.
 Hajad sátram, forró ágyán
 Fölém hajolsz, és rám borulsz
 Simogató szavak álmán
 Pilláim alá betódulsz.
 Azt álmodom, felébredek
 S tűztáncot jár velem a csoda
 Csókszaporban megfürdetem,
 De el nem engedlek soha!

Misztikus rend

Micsoda fixa idea
 Búgó, zakatoló a csend?!
 Homályból szökik el a nap,
 Arcodra simul majd a rend.
 Sötét a fény káromlása;
 Kocsonyás, képlékeny éter!
 Rossz a jónak iker-párja,
 Mitől elvérzik a lélek.
 Szerelemünk halk ringása
 Gyógyír a képzelgő létünk
 Szívünknek vad lángolása
 Égő jel arra, hogy élünk!

C'est la vie

Víg dalban dúdolom szép neved; Selami!
 Krókuszok között az egyedüli jázmin!
 Égzengésű hangon szólok; C'est la vie!
 Hárfahangodon te is énekelj bármit!

Bohókás vidámlét! Élünk most a mának!
 Bátrak vagyunk mi, egy szebb jövőben bízók,
 S míg az örök szerelem dicsfénye árad,
 Addig kereszttel hiába terhel Bírónk

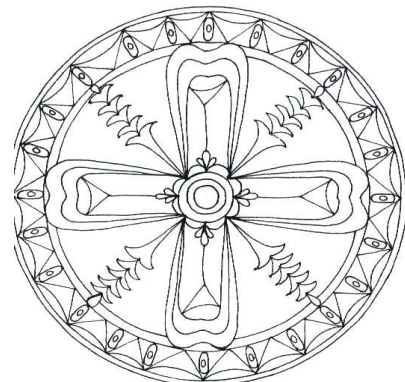
HAJDRIK-PATÓ SELAM

Az útkereszteződésben

A föld alatt, az ég fölött,
 A málló rácsháló résein át,
 Hínárszövedékek között,
 Hol bizonytalanság kiált,
 Maga mögül maga elé
 Épp középen tükröt tartva
 Nyúlva káprázata felé
 Mintha rövidülne karja
 Tompulóan kisebbedik
 Szűkülő-szűk kapuba ér
 Ott riasztó csendet csendít
 A magány, kitágul az ér
 Ős-robbanásig feszülő
 Tudat mered a küszöbön
 Egy a gyermek, egy a szülő,
 Az egyen kívül kő-kövön –
 Tapasztalatfolyamok közt
 Örökkévaló tenger áll
 Szeme könnyezve áraszt gőzt
 Magát nemzi a tengerár –
 Ott nem vár kérdés érkezőt
 A megtérte mindent jelez
 Válasz maga a Létező
 Megelevenítő kereszt...

Indivi-dualizmus

Elaludt a Nap, és megálmodta a Holdat.
 Aludt Benne a Hold, és Megálmodta a Napot.
 Felébredt a Hold, és Emlékezett a Napra.
 Felébredt a Nap, és Emlékezett a Holdra.
 De az nem volt sehohol - így a Nap nyugovóra tért,
 Hogy Megálmodja a Holdat, és az Megálmodja Őt.



L. Gál Mária: Mandala

PROSSZER GABRIELLA JÚLIA rovata

Ex Libris (20.)

GONDOLATOK A KÖNYVTÁRAMBAN

Egymásnak adtunk mindent,
amink csak volt....,
miért érzünk gyakran mégis ürességet,
miért lett a lelkünkben fogyó-hold ,
mi kezdetektől megszentelt
hitünk s oltalmunk volt:
a mézízű, áldott szerelem... ?!
S az általunk oly megvetett, s oly gyűlölt
kétkedések, vajon már
mióta ringatják áruló hajóikat azúrkék
parttalan felségvizeinken.....,
aminek tudata konok hallgatásra vagy
olykor éppen ellenkezőleg, indulatos
vad vitákra ösztönzi
az öröktől-örökig újjászülető – ezért
értelemszerűen
múlandóságra ítélt – ,s a rohanó idővel
szüntelen hadakozó földi másait.
(Prosszer G. Júlia: *MIÉRT...?*)

Csak meg ne kérdezze a T. Olvasó, hogy a Karácsony táján megjelent központi lap — nevesítve: az AKIOSZ **Kristály** — (bár e rovat írásakor még földgolyónyi a kérdés, hogy a fent jelzett időre valóban és kézzelfoghatóan is...) szóval, csak meg ne kérdezze....

Természetesen, a T. Olvasó *megkérdezte*.

Megkérdezte (és azóta fáradhatatlanul és folyamatosan, telefonszámlát sem, engem sem kímélve és remélhetőleg Húsvétig kitartó érdeklődéssel kérdezi majd: hogy ugyan már miért nem egy aktuális, egy ünnephez illő, egy fenyőillatú, egy angyal-röptű, egy... Röviden: miért nem egy **Karácsonyhoz** illő verssel vezettem be a 20. Ex librisem....?)

MIÉRT..?

Úgy érzem, sőt tudom: a kérdést illetlenség lenne válasz nélkül hagyni.

Íme hát a válaszom igen T. Olvasóim: én bizony Karácsonyra sem változom más Emberré. Én egész évben szeretek és az év minden napján a SZERETETET tartom a legfontosabb érzésnek és nem lesz számomra SOHA külsőségekkel mérhető és pénzzel

megvásárolható, tehát nem vagyok rá képes, — értelmileg sem (mert, hogy érzelmileg nem, az már nyilván lejött) —, kiemelten három napig csak a szeretettel és a szeretteimmel foglalkozni. Őszintén tisztelek minden vallási tradíciót, kiemelten a saját kereszténységem (katolikus) hitvilágára épülő ünnepi hagyományokat, de távol áll tőlem az a fajta „hitbuzgalom” ami egyre-másra elhatalmasodik a világban. Most sem kívánok elemzően belecsúszni ennek okaiba, bár mindig is voltak és jelenleg is vannak elképzeléseim ennek okairól...

Ha valaki mégis a szeretetről kérne tőlem most egy példa-verset, mindjárt kettő is eszembe jutna, és habozás nélkül ajánlanám figyelmükbe alkotóikat: kortársaim és személyes ismerőseim — egyikük talán több is annál: jó barát —, s néhány esztendeje egymásnak olyan szerető, hűséges társai, amilyent magának minden tradicionális értékrenddel felruházott ember-pár kívánna ebben a megbolydult erkölcsű világban. **B. Menyhei Mária** és **Gál Tamás** közelmúltban megjelent *LÉTÜNK ÖSVÉNYEI* címmel megjelent közös kötetéből hoztam a példát:

ÉRZÉS

„Gondolatok között
Megbújik a kérdés,
hol bujkál és szalad
emberben az érzés.

Néha-néha megsimogat.
Elringat vagy hívogat,
bezárt szívek ajtaján
szeretettel kopogtat.”

MEGFOGOM A KEZED

„Hunyd be csábító szép szemed.
Legyen benned remény és szeretet,
Abban higgy, megfogom kezéd !

Az életet csak akkor mondhatod
szépnek,
Csak akkor üdvözölheted a létet,
Ha van párod, aki szeret téged.”

Az egyszerű lehet nagyszerű, mint tudjuk. Mária és Tamás alkotásai között rengeteg példát találtam erre. S még másra is. Ahogy a kötet előszavában az esztéta **Moré Csaba József** írja (kevés kortárs költő, író és képzőművész van, akinek szíve nem kezd el hevesebben dobogni e név hallatán): „...A két költő verseiben közös vonás az is, hogy őszinték, emberiek, nevelő hatásúak, emberi lelkekhez szólnak, a jóra, a szépre és a szeretetre nevelnek, sohasem öncélúak...” Ami ez utóbbit állítást illeti, kijelenthetem: igen-igen kevés alkotóról mondható el. Példának okáért: rólam sem. Azt gondolom, hogy Mária és Tamás értékes és értékálló kivételek lehetnek. Alkotói útjukon ehhez kívánok az eddigiekhez hasonló tartást, s kifogyhatatlan szeretetet egymás és embertársaik iránt.

Megint nem hétpecsétes titkot árulok el magamról azzal, hogy kijelentem: szívem csücske a próza, a kortárs próza pláne, és csak azért nem sorolom fel a kedvenceimet itt és most újfent, mert a kapott oldalterjedelem ezt nem teszi lehetővé. (Meg azért sem, mert vagy kéttucatnyi alkalommal megtettem már és nem csak ebben a rovatban...) **Illyés Terézia** az egyik nagy kedvencem. Régen írtam róla, illetve a könyveiről bár tart még a távkapcsolatunk (tizenöt éve, szinte töretlenül) s annak ellenére, hogy személyesen sohasem találkoztunk, igazi író-barátság alakult ki köztük. Levél-barátság, levelező barátság. Eddig megjelent tizenhat kötetéből tizenkettőt tudhatok dedikálva a könyvtáramban és ettől már csak azért is —, dögös szóhasználattal élve: „beajulhatnak”, mert a könyveknek pontosan a fele prózai mű. Regények, novellák. Miként a napokban postán érkezett **CSALÁDFA** címmel napvilágot látott legújabb Illyés Terézia regény is. És hol másutt láthatta volna meg a drága napvilágot a gyulai író könyve, mint Budapesten, annak a jó hírű Kiadónak és Nyomdának a festékilletű termeiben, ahol tíz esztendő óta, minden évben „megszületik” egy-egy remek, életrevaló Illyés-csemete. S csak azért nem írok most részleteket sem az Illyés **CSALÁDFÁRÓL**, sem a **BÍRÓ**-famílyról, mert nagy terveim vannak velük a jövőben. Talán a közeljövőben. Nem kizárt, hogy az egészen közeljövőben... Szeretettel üzenem a két általam igen nagyra becsült emberkének, hogy picit legyenek türelemmel még. Ami késik, nem múlik, idő okvetlen szükséges hozzá, életben maradunk pár évtizedig. Még. Legalább.... Ez lenne a tisztelet- és szeretetteljes kérésem többekhez is: a kedves, jó **Kunfalvi András** úrhoz ki boldogan és nagy-nagy szeretetben él az ő imádott **Mimózájával**, s közel negyven esztendeje, hogy írja hozzá a gyönyörű vers-vallomásokat. Ezekből egy válogatott csokor meg is jelent könyvecske alakban, mégpedig a drága múzsa: **Tuba Gyöngyi Mimóza** művészettörténész ajánló soraival, **A VARÁZSLAT BÚVÖLETÉBEN** címmel. Előzetesnek álljanak itt az imádott kedves szép sorai: *”A szívekhez szól. A versei gyönyörűséget adnak az embernek, és boldoggá teszik a lelket. A szeretet szól minden sorából s felemelő érzést, minden dobogó szívbe.”*

Barcs János költővel, — aki jelenleg a Pest megyei Szigethalmon él, de korábban tököli lakos volt —, az ismeretségünk már több évtizedes. Emlékszem első találkozásunkra is, ami valamikor a nyolcvanas évek közepe vagy vége felé volt Budapesten. Akkortájt még

vidéken éltem de gyakran jártam fel a fővárosban lakó barátaimhoz, akikkel színházba, koncertekre és író-olvasó találkozókra jártunk. Ez utóbbiak egyikén találkoztam Barcs Jánossal, aki akkoriban még csupán három vagy négy kötetes kötő volt, bár korát tekintve nem lehetett ifjoncnak nevezni. Ötven körül járt. Meghatározó volt számomra az első találkozás. Azóta szívesen olvasok Barcs János verseket, s a személyes beszélgetések sem hiányoznak, hisz az óta, több alkalommal összefutunk irodalmi csoportok rendezvényein, sőt évente egyszer Tokaj városában is találkozhatunk a **Madár János** költő által vezetett **VÁCI MIHÁLY IRODALMI TÁRSASÁG** szabolcsi írótáborában.

Legutóbbi, válogatott verseket tartalmazó **SZARVASOK TÁNCA** címmel a **Rím Könyvkiadó** gondozásában megjelent kötetét egy nagyon szép, megható ajánlással kaptam kézhez tőle. Ebből szeretném idézni a következő, igen figyelemre méltó sorokat:

DIMENZIÓK (részlet)

8.

„Karolásodban ébredhessek föl —: ne küldjél el
álmomat elmesélem neked a Föld öregségéről
Tapintsd meg finom ujjaiddal a homlokomat
és a magas lázamtól Te is megfiatalodhatsz
mutasd meg nekem tiszta szemed varázserejét
s akkor cserébe én is ajándékot adok Neked
mert hidd el hamarabb hal meg a sötétség
mint leheletemnek ajkad előtti fénysugara
hajnalban együtt mosolyoghatunk majd a Napba
mert a mi villanásaink pillérje világot tart
és mindent megköszönünk a nyílt éjszakának...”

Bevallom, nem vagyok elfogulatlan, ha a nekem dedikált könyvekről, illetve azok alkotóiról írok. Bevallom, mert nem hétpecsétes titok (még ez sem), de amúgy meg annyira nyilvánvaló, hogy igen nevetséges lenne tagadni, vagy éppenséggel az ellenkezőjét állítani. Nem is hiszem, hogy tudnék erről a kedves emberi gesztusról elfogulatlanul gondolkodni.... Még ha nem is lenne éppen szívem csücske az illető. Hátha ráadásul még az..?! **Ilyés János**. Például... (No lám, megint egy Ilyés. Igaz: egy ly-os j-vel és ráadásul a keresztnevük sem stimmel. Még jó. Terézia ugyanis hölgy, János pedig úr. Zárójeles megjegyzéseim indoklására megemlítem,

hogy korábban már írtam mindkettőjükről s nem is véletlenül, hasonló párhuzamban. Imádni való a humora mindkét embernek!) János úr harmadik kötetének elolvasása *SZÖKÉS BECSÜLETSZÓRA* —, hajszára ugyanolyan kellemes élményt nyújtott számomra, mint amelyet az előző kettő: a *HÁBORÚ UTÁN* és a már nem csak katonatörténeteket tartalmazó remek novellagyűjtemény. Bár ez a regény kötöttebb formátumú és hosszabb lélegzetvételű műve az írónak, ellentétben a karcsúbb novelláskönyveivel, egy szuszra kívántam volna a „magamévá tenni”... No, az nem jött össze. Kemény két és fél napom ment rá az elolvasására... És mielőtt komolyan nekiszomorodtam volna, hogy befejezzem, ezt az igen kellemes, lebilincselő „történelmi emlékkönyvet”, újra olvasni kezdtem. Előlről. Az Előszót is... Ami az Utószóval együtt kimagaslóan értékes írás két nagyszerű kortárs író-költő-képzőművész-esztéta tollából. (**Hajdrik-Pató József és Hajdrik-Pató Selám** adták a nevüket Ilyés János harmadik kötetéhez.)

Mielőtt 20. (ünnepi Exem) záró versére sort kerítenék, okvetlenül valami meglepő, valami extra, valami nagyon felemelő, de ugyanakkor valami igazán kacagtató és vidám könyvet ajánlanék a T. Olvasóim szíves figyelmébe. Nem tagadom: ez itt a reklám helye — lenne —, de ebben a lapban ilyen — nincs. (Volt...)

Farsang Erika író, *SZUPERANYU* című vidám könyvéről már írtam ebben a rovatban, talán nem is olyan rég. Most az író könyvének folytatására hívnám fel a vidám történeteket, fergeteges családi ramazurikat kedvelő olvasók figyelmét: *SZUPERANYU újra száguld* címmel már kapható, a fiatal író saját családi alapélményeire épített empatikus, fanyar önróniával kibeszélt sok-sok titka...! Eredeti és lebilincselően olvasmányos „beszédregény”, a szórakoztató szépirodalom kategóriában.

Nos, mivel az indító (bevezető) verset nem kifejezetten a Karácsonyról (de a magam módján áttételesen bizony, ugyancsak **ARRÓL!**) írtam, következetes leszek, és a befejező líra sem lesz sem fenyőillatú, sem „mennyből az angyalos”...

Mégis (számomra) a legbensőségesebb, legszebb, leglíraibb **KARÁCSONYI** vers, amit 2007 áprilisában olvastam el először (akkor érkezett postán a szolnoki alkotó-társunk kötete), és akik még nem ismerik ezt a verset, most elolvasva, meg fogják szeretni...

KÖRMENDI JUDIT

Te
leszel a
fenyőfám ezen
a különös ünnepen
díszbe öltöztetlek s reád halmozom
minden
szerelmem
tárd ki hát forró
ölelő karjaid felém!
Szemed és mosolyod lesznek a
legszikrázóbb csillagok, el nem hamvadók
szemem
ragyogása
örökmécses apró lángja
szavaim törekeny színes üveggömbök
verseim füzérét kecses ívben ajánlom néked
ragyogtasd őket, mint Nap a sok csillagképet
csókjaim
szaloncukrok
szép tested minden tájain
ha velem vagy, száz karácsony simul össze
de mégis a gyermekek mosolya az öröklét tükre.

— folyt. köv. —

* * * * *

SZABÓ JULIANNA

Ez vagyok Én!

Ki mindenre képes és képtelen!
Vágyni a szabadságra, s
Félni, hogy mit kezdjek vele?
Tudom, hogy hiányzol majd,
Ha már nem leszel,
Én vágyom, hogy egyszer,
Meggfogd a kezem?
Átölelsz majd, mint
Bárki megteszi
Ki a feleségét nem szégyelli!



SITKU RÓBERT

Fényben

fénnyé válok magam is
és rajtam keresztül az ég
lágyan megérinti a
dolgok törékeny peremét

végighúzza ujjait
minden formán és alakon
hogy magamban oldjam fel
és megszülessen egy napon

fénnyé válok magam is
és rajtam keresztül az ég
— mint csicsergő madárkák
dalát — hallatja énekét

végighúzza ujjait
minden formán alakon
mint kedvesem testén és
s csak annyit súgok „Akarom”

KOMLÓSSY TÍMEA

Igaz érték

Lehetsz te szegény,
de lélekben gazdag.
Nem biztos, hogy a pénz
mindent megadhat.

Boldogságod pénzért
meg nem veheted,
de mindenkinél gazdagabbá
tesz a szeretet.

Míg szíved dobogni képes,
addig a szeretet
benne élni fog,
de pénzed előbb-utóbb kifogy.

S inkább kapjak
a szeretet morzsájából,
mint a hamis gazdagságból

HORVÁTH PIROSKA

A kis csengő

Csilingelő kis csengettyű
Szomorúan hallgatott,
Körülötte fenyő ágán,
Minden csak úgy csillogott.

Az angyalka hozzálépett,
Kicsi csengő szólaljál meg.
A világnak kihirdessed,
Isten fia megszületett.

Csengő, csak úgy zengett,
Boldogságtól epekedett,
Szürkeségét elfeledte,
Ő, a karácsony hírnöke.

Betlehemi csillag fénye
Jászol mellett felragyog,
Csengettyűnek énekével
Kíván boldog születésnapot.

BOCSI ILONA

Évszakok

Tarka mezők, illatos rétek,
virágporzó lepkék és méhek.
Elmúlt a tavasz édes kelyhe,
jön a nyár meleg lehelete.

Tűző naptól szikkadó vidék,
tarlóégető, szertelen hév!
Tajtétkzó habokat növelő,
esőrontó zivatarfelhő.

Ősz smaragdja feledteti már,
hogy mily forrón égetett a nyár.
Ezer színben pompázik minden,
Színük mosódik csermelyekben.

Jeges fuvallatot hoz a szél,
minden vacogtat, ami él.
Szitál a hó a fenyvesek fölött,
minden hófehérbe öltözött.

DEMETER SÁNDOR

Melletted úgy állok

Melletted úgy állok,
mint lobogva a láng
az esti köntösön,
s forró leheleted
köröz fejem felett.

Remeg suttogásom,
mint tavaszi napsugár
a „benn” virág-pihe csillog,
no, telepedjünk le —
esti köntösömrre.

Egymás mellett ülünk
köntösöm pamlagán,
s mellettünk ábrándok
a fenyők sorfalán,
oly magasra röppen.

Együtt viháncolunk
tűzrakás mellettünk,
kacajunk száll ott fönn
s forró leheleted
köröz fejem felett.

Mily szép, hihetetlen!
Itt köröz ugyanaz,
hol senki se lássa
csak nesze suhan tova
s a könnyű kacajunk.

BOÓR JÁNOS

Töprengés

Lábamon vacog
Megtörpült életem.
Hátamon cammog
Az idő kereke.

Subámon hever,
Elárvult mindenem,
Vágyakat kerget
Mégfáradt lelkemben.

BARCS JÁNOS

Tilalomfa

Az emberre ne hozz zord telet,
az áldott szív napfényre áhít...
Kísérd el a megtévedt embert
a legelső tilalomfáig!

Ott zöld még a fű s él a határ;
napfény aranyoz minden ágat,
vidám madársereg énekel —:
s az erdők is új színt kínálnak.

Tavasza nyílik a vízpart;
koszorúba fonva a tájat,
éltess soká ébredő tavasz: —
S adj friss legelőt a nyájnak

SZABÓ JULIANNA

Hideg, mit a jég

Holdat szerettem?
Mi odafenn tündökölt.
Úgy csodáltam,
Mint valami üstököst.
De egészen más volt.
Hideg, mit a jég.
Csak visszfényt láttam.
Nem igazi fényt!
Csóvája volt mi
Tündökölt felettem
Elszáguldott mellettem,
Mire észrevettem.
Ki tudja, merre jár,
De ha nem tündökölné,
Szegényebb lenne a világ

KÁDI PÉTER

Ölelésben

annyi fájdalom van az ölelésben
annyi szeretet van az ölelésben
annyi megértés van az ölelésben
benne vagyok minden ölelésben

létbizonytalanság van a mában
az élet lüktet a mában
egymást öleljük a mában
meggyilkolunk mindent a mában

ájultan fekszik a holnap
látok-e még holnap
nekem te vagy a holnap
eljön egy távoli holnap

aléltan fekszem magamban
minden benne van már magamban
nem szerethetsz önmagamban
nevetek csak önmagamban

NICZKY GÉZA

Az idő

Az idő magához láncol
A múlt és a jövő távol
Az ami volt és ami lesz
Nem biztos hogy boldoggá tesz

A múlt az emlékek útja
Távolodó tények kútja
Miből néha meríthetünk
Amikor emlékezhetünk

A múlt vissza nem hozható
Hová tűnt fel sem fogható
Az elmúlás elszomorít
Ha domborít ha homorít

A jövő az bizonytalan
Akkor is ha komolytalan
Szomorúságot is hozhat
Nagy talányokat okozhat

Az idő irányít minket
Elénk tár mulandó kincset
Rohanása nagyon stabil
Nincs menekvés akkor ha hív



T. SÁROSSY RÓZSA

Időnek sodrában

Álom köpenyét
Rád borítják
A hosszú téli
Éjszakák

Kezdetét veszi
Egy várt
Mesés, csodás
Álomvilág,

De az ébredés
Valóságba lendít,
Rád testálja
Keserveit,

A múltó napok
Egymást követve,
Közbe átlendítenek
A tavaszba,

Majd a tavaszból a
Meleg nyárba,
Így követi egymást

Az évszakok
Változása.

CS. SZABÓ PIROSKA

Mikulás

Nagyszakállú Mikulást,
Minden gyermek várja,
Teli zsákkal, csengős szánnal,
Jön az óvodába.

Van zsákjában kis autó.
Játékmaci, labda,
E sok mindent a Mikulás
Ajándékba hozta.

Van virgács is a zsákjában,
De azt másnak szánja,
Úgy hallotta, nincs rossz gyerek
Ma az óvodába.

CSORBA BERTALAN

Az élet

Az élet furcsa dolgokra képes,
Egyszer keserű, máskor meg édes,
Néha talán menekülnék tőle,
De tudom: ez az egy van belőle.

Az élet sokszor bizony kegyetlen,
S előjön a halálfélelem,
Ám a boldogság is utat talál,
És ilyenkor az idő megáll.

A tegnapot nem felejthetjük el,
De a holnapra is készülnünk kell,
Mert nem élhetünk csupán a mának,
Mint egy védtelen, picike állat.

S amikor közeledik a vég,
Szeretnénk kicsit tovább élni még,
Szeretnénk kiélvezni a percet,
Az utolsót, hisz ajándék az élet.

KLIMÓ JUTKA

Ősz van

Ősz van, hull a sárga levél,
Ősz van, az elmúlás zenél,
Ősz van, elment a fecske nép,
Ősz van, nincs már kelepelés.

Ősz van, suttog az őszi szél,
Ősz van, szeptember véget ér,
Ősz van, eső hull szerteszét,
Ősz van ködöt, deret ígér.

Ősz van, lassan közeleg a tél,
Ősz van, fátyolos lett a lég,
Ősz van, de rózsa nyílik még,
Ősz van, de süt még ránk a fény.

N. PETŐ
'SZIGETHY ILONA

Temető néma csendje

A temető néma csendje:
Sors íratlan házirendje,

Remény és fájdalom
Élő virág, sírhalom.

Sorsok, évek, órák
Arc redőket róják.

Élők háborgása
Holtak megnyugvása.

Riadalom, félelem
Feloldozás, kegyelem.

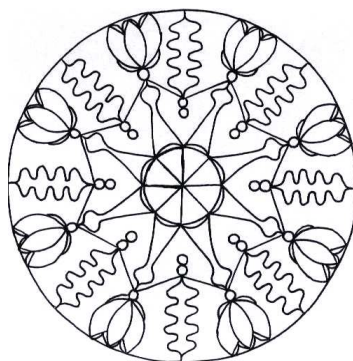
Élet, Halál nagy Úr
Gyászoló térdre hull.

Tekintet' tétova
Halomra néz, oda:

Hol fekszik büntelen
Ki elment hűtelen.

Maradt a fájdalom
Emlék és sírhalom.

Nyomasztó néma csend
Íratlan házirend...



L. Gál Mária: Mandala

SZABÓ LAJOS

Az átverés gyermekei

Százezer istenségnek
adózik az emberi fajzat,
és tengernyi az út,
mely a mennybe vezet.
Ámde pogány mécs pislog
a lélek temploma mélyén,
és a Laverna mama
bájain ég a szemünk.

Akácillat

Termi csöndben az akácvirág
a méhében a mézet.
„Züm-züm”-re szomjas a világ,
s körülkeringi a szívemet
egy régi igézet.

Mézillatú emlékek fátyla
takarja be az eget,
s opálos fények dallamára
a szunnyadó csillagok közt
egy fruska lépeget

BECSKEREKI IMRE gróf

„Karóval jöttél”

„Karóval jöttél” én Istenem
döftél, ütöttél,
úgy fáj mindenem.

Miért küldtél erre a világra,
hogy szenvedést láss
s hogy szenvedést láthass.

Egy angyalt küldtél
törött szárnyal, hogy ne tudjon adni
se jót se rosszat.

*** ** * ** * ** * ** *

AZ AKIOSZ 2009-BEN 20 ÉVES
LESZ

BEREG MÁRIA

Téli fohász

Bokázik a fagy a széllel,
 roppan a jég, ahogy lépdél,
 szikrázik a holdas éjjel,
 csillagot szór szerte-széjjel.
 Sikong a táj, jajdul a tél,
 csárdást jár a fagy meg a szél,
 reszket a berkenye ága,
 félve nyújtózik az égre,
 reszket a fűzfa magába'
 végre jó takarót kérne,
 puha havazást a földre,
 áldást, békét minden szívbe.

Novemberi kép

Lehullott az utolsó levél,
 csupasz ágak közt bukdácsol a hold,
 az avar zizegve összebújik,
 magára húzza a ködtakarót.
 Libben a száraz szamárkóró,
 szél nyekereg a kertek ölén,
 varjak hangja visszhangzik az égen,
 tél kacsint ránk a felhők szemén.

KLENCZNÉ FÖLDI IRÉN

Ima a Jézuskához

Betlehemi Baba!
 Nincs annyi szalmaszál
 jászolod ölébe',
 hány szegény ember jár
 kin segít'ni kéne!
 Kannibálok lettünk...
 — De jó, hogy születél! —
 Egymás lelkét esszük!
 Ma már senki sem hisz
 az örök életbe'
 mennyet-poklot egybe
 sűrítünk a Földre...

Isteni Babácska!
 Azt is elfeledtük,
 hogyan hajtsunk térdet,

míly szóval köszöntsünk?
 Settenkedünk hátul
 a pásztorok mögött,
 kik barikát hoztak,
 hogy legyen örömd.
 Mi, magunknak vettünk
 jónéhány vicc-vackot,
 eszünkbe se jutott
 a Te ajándékod.

Oly bűnös a szívünk
 félünk közel menni,
 pedig azért jöttünk,
 taníts meg szeretni...
 Mi jónak születünk,
 a Világ rontott meg,
 kiment a divatból
 a jócselekedet...
 Most még arra kérünk,
 óvjad a lelkünket,
 fordítsd arra léptünk
 mely a Mennybe vezet...

**B. KOVÁCS ILONA
 KATALIN**

Táncoló hópihéék

Táncoló hópihéék
 táncolnak az égen
 s lehullanak egy éjjelen.
 Puha hó takaró fedi be
 a tájat károgó varjak
 kárognak fenn
 a magasban.

Most egy csillag sem
 ragyog fenn
 az égen.
 Csuda jó
 fehér hótakaró,
 hóhahó repül
 a szánkó!

Vidám gyermeksereg
 fel a dombra le
 a völgybe örvendezve
 sok gyermek öröme...
 hú de jó
 hull a hó!

KECSKÉS BORBÁLA

Vihar

Vihar közeledik
 Dühödten, feketén,
 Süvítő üvöltése
 Égi háborút jelez,
 Villogó szemeitől
 A föld is megremeg,

Tomboló haragja
 Őrjöngő tánca
 Égő fájdalommal,
 Zuhogó könnyekkel
 Szakad a tájra.

Dermedt félelemmel
 Felnyögnek a fák,
 Törött ágaikat,
 Megtépett lombjukat
 Zúgó morajlással,
 Gyötrődve siratják.

Sodródik tehetetlen
 Puhán bélelt fészek,
 Megbúvó madárhad
 Néma rémületben
 Csapzott didergéssel
 A semmibe réved.

Szenvedő sóhajoktól
 Csitul a vihar —,
 Egyre csendesebb.
 Dübörgő haragja
 Enyhülve felszakad,
 Sötét szárnyait áttörve
 A sugarak fénylő
 Bújócskát játszanak.



Balogh Örse képe

ILLYÉS TERÉZIA

Mondóka

Láb, láb libaláb.
 - Lity-lity, ruca-háp.
 - Kity-koty, kukurú.
 - Szí.szí, szellő fú.
 - Csip-csip, csibe csíp,
 pihések, kicsik.
 - Gá-gá, libasor,
 - Rőf-rőf, disznótor.
 Tömik a libát.
 Hizlalják a máját.
 - Gá-gá, ne tömj már!
 Hasam csupa háj.
 -Nyáu-nyáu! Sicc!
 Nyávogni nem vicc.
 - Bodri ugass már!
 Várja a határ.
 - Bú-, bőg a tehén.
 Nincsen a helyén.
 Nyerít Nyihaha!
 Deres a haja.
 A ruca fecser.
 Ideges leszel.
 Unom már nagyon.
 Abba is hagyom

MOLNÁR ETELKA

Mindig jössz

Bármerre nézek
 égre, földre,
 mindig jössz.
 Benne vagy
 a víz tükrében,
 a Napban,
 a kósza szélben.
 Te vagy a levegő,
 az éltető,
 lüktető erő.
 Te vagy a zöldellő
 mező...
 Te vagy a temető.

A lélek tükre

Tükörbe nézve
 szemem figyelem.
 Nézem csillog-e
 vagy homály fedi?
 A lelket az tükrözi ki.

Lelkem nem beteg,
 egészséges.
 Veled vagyok!
 Attól fényes.

Itt vagy bennem!
 Általad művelem
 minden tettem.
 Rád hagyatkozom,
 vigyázok e fényre

BODNÁR LÁSZLÓ

Szavak színe

Kék szavakkal lelket írok,
 piros szóval tüzet gyújtok.
 Fehér szavam tiszta ének,
 zöld a színe lágy zenémnek.

Sárga tollal napot festek,
 feketék hús téli estek.
 szelíd szemed fénye,
 aranycsillag, vágy az éjbe.

Vörös szívem virágszirma,
 Lila csóktól nyíl ki még ma.
 Ezüst eső öntözgeté,
 Gyémánt hajnal dédelgeté.

Rózsaszín szép ifjúságom,
 Tarka mező, boldog álmom.
 bíbor évek így telnek el,
 szürke ősz jön s halkán ölel.

Dér harmatja hull fejemre,
 s télre vált át hajam selyme.
 Ében madár szárnyán visz át,
 látni a csend túloldalát.

KLASZÁN ERZSÉBET

December

A tó hátán ül a tél,
 Megdermedt a nád.
 Remegő köd hinti szét
 Az ősz bánatát.

Csupa párás puha csend
 A berki világ.
 Hóharmat színezüstje
 Borítja a fát.

Zúzmarás köd takarja
 Ég lajtorjáját.
 Madárvilág álmodja:
 Tavasz illatát.

Fürgén fut a két pejkó,
 Csilingel a szán.
 Nagy pelyhekben hull a hó,
 Kánya-raj kószál.

Dérlepte kapualjból
 Gyermek kukucskál.
 A szélfúttá utcákon
 Mikulás járkal.

Megfagyott föld figyel
 Az ég áldását,
 Örömeiben felölti
 A hó-palástját.



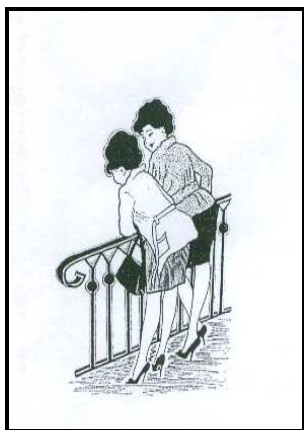
Kemény János: Fellépés

KOVÁCS ZITA ANDREA

Túl-tétel

Csituljatok fölébredések. Csituljatok
Nagyokat hajtanak rajtatok
A boglyába gyűjtött
szédült hajnalok.
Dicsőséget a Holnapba lesnek
Kardigánt húznak a
fázós végtagok.
Milyen kár, hogy a megkeseredettek
Nem árulnak fényre hullt csillagot.
Kopott gyöngyök gurulnak széjjel
Bánatuk már össze nem szedi.
Nevesetek ki, amikor
ingemről a gombot az öklelő
szél ferdén ellöki.

Hahotázzatok kínomon
kígyók övezte préselő zenéssel.
Zarándokoljanak foltos boltíveken
Bódító álmokon csuklós nevetéssel
Élni kell a megmérettetést
Suhintott mázsás fájdalmat
gurítani hátra
Előre nézni csak az tud,
ki túl jutott és megélte azt
amit kaphatott most már ma.
Ennyi, tudása oly kevés,
csak a bizalom az, ami a
szögletes fordulatoktól újra
és újra visszatér
ha nem téved el, eljön
és mesél.



Balogh Örse képe

B.BODNÁR
KATALIN GIZELLA

Ez már nem játék

Kósza szél
ne játssz a szívemmel,
mert az élet
nem játékszer!

Gond és bánat,
öröm és vágy,
A szerelem
nem egy játék(szer).

Jó érzésekkel
telik meg
szívünk és lelkünk,
de ez már
nem játék(szer).

Egy pillanatra
megáll az ész,
de ha felébred
rájön, hogy
ez nem játék(szer).

Jó lenne,
ha játék lenne,
karod átölelné,
De ebben a korban
ez már nem játék(szer).

Kósza szél
ne játssz a szívemmel!
Most élém sodortál
egy szívet,
Tudod az élet
nem játék(szer)!



PAYER IMRE

Este

Észrevétlen, mint a pókháló,
aláereszkedett az est.
Szürkül a villamosmegálló,
figyel a szél, szisszenni rest.

Az oszlopok és falak lázas,
kibomló rajzokkal telnek.
Formáik nyugét ledobva
a tárgyak fáradtan hevernek.

Elmúlt a nappal. A világos
robot és éles idegek
szaggatott, karcos ideje.

Piszkos mosolyok, kézfogások,
s törött árnyammal van tele
már egy kirakat üvege.
(A *Létbesurranó* c. kötetből, 1991.)

BÁRDOS LÁSZLÓ

A készlet

A készleté a tér alatt,
s belül körülvesz, legbelül.
Simogatás és sima hang,
megfájdul, ahogy földerül,

ahova ér, ott otthonos:
ő lett szívélyes börtönöd;
ha dolgozik, s amit okoz:
akkor győz, és abban örök.

Tej az alvás, mélyzöld csalit,
vagy mély bűgás, vagy riadó.
S ha mit gyönyöröd felszakít,
arra is csak övé a szó.

Az a gyönyör felszít, leköt,
helyben tarthatsz célod felé.
Amire rálelsz, már előbb
a készleté, a készleté
(A *Készlet* c. kötetből, 2006)

BOZÓK FERENC

Kassák Lajos kérdése

(Esszé a *Szélkuty*a c. kötetből*Z-füzetek/122)*

„A kőfeszület előtt megemeltem a kalapomat.—
Dicsértessék a te szent neved! — mondtam, s a hideg
hajnali levegő megérintette az arcomat. Miért nem
vagyunk mi már ilyen szent és tiszta emberek?”

Ha feladvány lenne valamely irodalmi kvízműsorban, hogy kinek mely regényében találkozhatunk a fenti kis idézettel, aligha akadna megfejtő. Kassák Lajos: *Egy ember élete* című önéletrajzi regényéből idéztem. Igaz, az idézetnek a regényben előtörténete is van. Egy olyan ember tisztaságvágya fogalmazódik meg benne, aki épp tizenévesen egy piros lámpás házból tart hajnalban hazafelé, mély bűnbánattal. De ezt az előzményt talán jobb, ha borítja a feledés jótékony homálya. A fiatal Kassák, úgy tűnik, ugyanazon a „Szük-Könyök utcán” ment hazafelé lehorgasztott fejjel, mint kortársa, az elátkozott költő, Somlyó Zoltán, igaz, hogy az ifjú Kassák „Szük-Könyök” utcája ekkor még nem Budapest, hanem a szülőváros, Érsekújvár. Épp az ilyen részletek miatt tartják ezt a konfesszió-regényt egyes jeles irodalomtörténészeink az ágostoni konfesszió-hagyomány egyik világirodalmi örökösének. Kassák, miként a nagy előd, Ágoston is, kíméletlenül, mazochisztikusan őszinte és önfeltáró, saját bűneit és botlásait leleplező, nemcsak ebben a regényben, hanem egész írói-költői életművében is. Miként a bűn és bűnbánat gondolata, úgy a vallási élmény, az Isten utáni égető szomjúság is folyamatosan kimutatható az egész Kassák életműben. Kassák az aktivista, a szocialista, a proletár költő, akinek a Munkásmozgalomtörténeti Lexikon önálló szócikket szentelt, a magyar irodalom egyik legszabálytalanabb alkotója. Természetesen téves az a szemlélet, amely Kassákot csak a különféle avantgárdé irányzatok, izmusok manifesztumaiban keresi és találja meg. Kevesen tudják, hogy Kassák igen jártas volt a XX. századi francia, úgynevezett neokatolikus irodalomban. Olvasta, értette és szerette Mauriac, Bernanos, Péguy, Claudel műveit. Pilinszky Jánosnak volt Kassákkal egy jelentős, feltáró beszélgetése az Új Ember 1962. február 18-i számában. Ebben a riportban Pilinszky és Kassák a modern katolikus irodalomról beszélgettek. A beszélgetésben a 75 esztendőssé Kassák szólal meg, aki ekkor már kiérlelt alkotó, maga mögött tudja ifjúsága

összes izmusát, lírája is klasszicizálódik. A beszélgetés kulcsmondatát így fogalmazta meg Kassák: „Egy igaz katolikus és egy igaz szocialista író ezer kérdésben találkozhat, míg egy rossz katolikus és egy rossz szocialista író szükségszerűen ellenfelei egymásnak.” Pilinszky szerint ez a kijelentés a beszélgetés legmegszívlelendőbb tanulsága. Kassák irodalmi munkásságának vallási élményvilágában igen gyakran tűnnek fel a gyermekkori vallásosság élményei. 1940. december 24-én Kassák tollából a Magyar Kurírban jelent meg egy kedves kis cikk, *A misztérium születése* címmel. Ebben az írásban az éjféle mise gyermekkori emléke elevenedik meg páratlan meghittséggel és finom plaszticitással. Jézusról a következőképp vall: „Azért vonzódok hozzá, mert Őt sem törte meg az idő, kétezer éve él közöttünk, anélkül, hogy alakot változtatott volna. Jézushoz a költők meghittebben szólnak, mint kedvesükhöz.” Jézus születéséről, a Karácsonyról több helyen is ír, a Magyar Hírek 1960. december 15-i számában például Karácsony (Üzenet a világba) címmel. A karácsonyi élmény, a karácsonyhoz kötődő intenzív tisztaságvágy, az újszülött Jézus alakja költészetében is újra és újra felbukkanó motívumok. Ilyen a *Karácsony* című vers, vagy a *Karácsonyi meditáció*, melyben így fogalmazza meg sajátos, hitetlenül hívő vallomását: „Ó Jézusom ki nem vagy és nem is voltál soha feléd sodornak a bánat kék hullámai.” Ha ezt a verset olvassuk, önkéntelenül is Ady sorai jutnak eszünkbe: „Hiszek hitetlenül Istenben, /Mert hinni akarok, / Mert nem volt így még rászorulva / Se élő, se halott.” (Ady Endre: *Hiszek hitetlenül Istenben*) Jézus születése mellett Jézus halála, a karácsony mellett a Nagypéntek eseménye is megjelenik a Kassák életműben. Az *Anyám* címére levelei között a 14. levélben akadtam rá az alábbi megrázó vallomásra: „Nagypéntek a kereszténység legdrámaibb ünnepe, az istenember halálának órái. Nem teológiai dogma, nem vallási ceremónia, tisztafényű emberi ünnep, mert ezen a napon halt meg Jézus, a szegény názáreti ács fia, akiben, emlékezetünk szerint, először feszítették meg az igazságot.” A Kassák lírában Jézus rendszerint úgy jelenik meg, mint a proletárhősök előképe. A proletár kohó, aki forradalmak és háborúk közt él, Jézusban egy olyan testvérré ismer, aki szegényen született, egyszerű munkásként, ácsként élt, a világtörténelem legnagyobb pacifistája volt és az igazságért feszítették keresztre. Kassáknak tetszett Jézus egyetemessége és pacifizmusa. Az avantgárdé költőnek imponált egy ilyen megváltó. Ne feledjük,

Kassák két aktivista lapja, a Ma és a Tett éppen antimilitarizmusa miatt volt szálka a hatalom szemében. Lírai művei közül a Harangszó című versben jelenik meg a legmarkánsabban a húsvéti élmény: „s bár nem ízlelhetjük a húsvéti bárány húsát, / mindennapi kenyérünkben és vizünkben dicsérjük / hogy vérünkéből való és meghalt értünk a kereszten.” Természetesen a karácsony és a húsvét, Jézus születése és halála jelenik meg leggyakrabban Kassák írásaiban, de a keresztény ünnepkör egyéb jeles napjai és liturgiái is. A halottak napjáról *Szénaboglya* című naplójában ír, a keresztelés élményéről *Keresztfiam* című novellájában. Végül egy teljességre nem törekvő felsorolással, verscímeikkel igyekszem érzékeltetni és bizonyítani a Kassák líra mennyire gazdag a vallási élmény művészi ábrázolásában: *A megfeszített; Az őrangyal; Hajnali zsoltár; A forrásnál; A magam kenyérében; Húsvét; Pogány könyörgés; Istenhez vagy valaki máshoz; Mária így szól a gonosz férfiakért; Nagypéntek; Nagyböjt előtt; Tékozló fiú; Zsoltár...tolle, lege...*

DANIELISZ ÉVA

Karácsonyéji dal

Hol vagytok régi karácsony-éjek,
emléketek mint lassan ölő méreg,
fertőzi meg a jelent is nekem.

Hol vagytok kedves ünnepváró álmok,
s mért nem jönnek a régi messiások
megváltani újból az életem?

De hol is lenne fenyőfagyertya annyi,
mely azt a lángot vissza tudná adni
ami bennem még akkor lobogott?

És hol a földön tiszta hó elég,
befödözni a lelkem szennyesét
mit azóta az élet rárakott?

És azt a régi békét hol találom,
karácsony éjen ha az erdőt járom,
arcomba is másképp csap már az ág,

s a szentestéli dalt is elfeledtem,
mert úgy repült el az idő felettem,
hogyan elhagyott a hit s az ifjúság.

Napkeleti bölcsek és három királyok,
az üstökösre mondjátok hol találok?
Mutassátok meg az utat nekem,

mert a jászolhoz el kell még, hogy érjek,
segítsetek régi karácsony-éjek,
megtalálni elvesztett életem!

ÚJFALUSY TÓTH ENDRE

Hagyd, hogy álmodjak!

Kedvesem!
Hagyd, hogy álmodjak felőled,
hogyan karjaimmal az egekbe vigyelek,
s hogy magas homlokodra hulljanak
fekete fürtjeid,
kócosán, mint régen...

Kedvesem!
Kérlek, hogy bocsásd meg múltbeli
tévedésem,
hiszen már megbűnhődtem érte —
jól tudod!
S ha a kék patakhhoz visz életem hajója
barna nagy szemed,
bókomtól — könnyezzen!...

Hagyd, hogy álmodjak, kedvesem,
hogyan álmodban is érezzem
a szíved melegét.
És én imádni fogom azt a boldog napot,
amikor engem szíved befogadott!...

Fekszem, s égő kínok közt hanykolódom.
hallom a jeges áradat zaját,
tudom, hogy rideg és hideg világban
egy biztos pont (már csak)
és az Te vagy!

Kedvesem!
Tedd a kezedet a kezemre!
Úgy, mint egykoron, azon a szép napon,
és én Veled újjászületek,
és bevallom, hogy örökre Veled maradok!

HALÁSZ IMRE

A költő Csillag Tibor séta közben és ahogy munkáért kilincsel

A két disszidens, akit még Pesten elfogott a civil ávós, aki felbiztatta őket, hogy aztán Kistarcsán, Vácott érjenek költővé —

e két kamasz "ellenség" épphogy szabadult, feledve Vácot, Recsket is, a pofonok poklát, Csillag Tibor után Kárpáti Kamill is már igazi költőként sétáltak a parkban. — *De ki az igazi költő?* - kérdezte Kamill, aki poéta doktus lévén szeretett hülye kérdéseket is feltenni. Tavasz volt, daloltak a madárkák, egyikük: *pötyty! pötyty!* — leszarta Kamillka új kalapját. Nézték sokáig, végül Tibor mondta ki: — *Pech, de aki ilyenkor puskáért, vadászért kiált biztos, hogy nem költő!* — és sétáltak tovább Erzsébet gyér fái közt a tűnő verőfényben.

De jó költőnek maradni mégis csak nehéz! Nehezebb, mint egy kalapot tisztára törülni. Kamill minden fronton boldogult, míg társa hiába kopogott száz ajtón — kilökték! Hiába motyogta százszor, tán ezerszer: — *Engem is anya szült, bennem is szent lánggal lobogott az a tűz, mely Balassinkba gyült ki!* kiröhögték! A Kiadók sorra visszadobták verseit. A Szerkesztők bolondját járaták vele.

De még munkát sem kaphatott 8 évig e hazában, mely magát a munka, a MUNKÁ! birodalmának hirdette, hol volt ávósokból lett személyzetisek csapták be előtte a gyárok "MUNKÁSOKAT FELVESZÜNK! plakátokkal teli vasajtót sorra. Sorra kiröhögték: „Jöjjön vissza holnapután kiskedden!” , hogy végül Ő, a csupa szelídség fia kifakadt, S rájuk csapva a párnázott faajtót üvöltött: — *Éééén... én, Csillag Tibor egy csillagon születtem!* Újra csak röhögték, de ezt elhitték neki. Annyira látszott rajta, hogy nem idevalósi.

SZALAY ANIKÓ

Életláng

Te, a mindenségben utazó bolyongó, Csillagmilliárdok élő ékköve, Kék köpenybe burkolt büszke vándor naprendszerünk suhanó öröke, Vértől átítatott földeden becsülöd-e még az életet, mit sajtó hátadon cipelsz, s könyörtelen sorsod ellen még az Istent is pereled?

Visszhangzó bércen segélykiáltásod, ami telezengi a végtelent, Bolygótemetőbe tartó árnyékod beszennyezve utolsókat lehel. Zuhansz előre a fekete űrben, Kijelölt utadon végzeted felé, magaddal rántva az emberi pillantást, aláhulló porban az idő szekerén.

Teremtő erő, irányító szellem, te annyiszor vádolt és hiányolt, ritka kincset tartasz tenyeredben, hát őrizd tovább az életlángot!

B. MENYHEI MÁRIA

Rovásírás

Egyszer az Aranka patak partján egy öregecske háznak az udvarán az emberek a földet ásták. Ni csak szokatlan dologra akadtak.

Nagyszentmiklósi ékes kincset, ami feledésbe, vagy a földbe süllyedt. Huszonhárom agyagedényt találtak, melyek a mi őseinkkel kapcsolatosak.

Az edényeken számtalan karcolás van. Megfejtésük igencsak fejtörést okozott. A magyarok rég feledett múltjáról szól. Üzennek nekünk az ősmagyarok.

Tatárlakán újabb kincsre leltek,
Talizmánt, szobrokat, és amulettet.
Tudásukat szorgosan lejegyezték,
hogy az utókornak hűen megőrizték.

Az őskultúrát hordozó rovásjelek
egész Kárpát-medencében elterjedtek.
Néphit szerint ezek a vésett betűk Élnek!
Az igazak fénybe lépnek!

A rovásírást őseink szentnek tartották!
Hitük szerint az égiektől kapták.
Táltosok bölcsen továbbították,
mint egy élőlényt tiszteletben tartották.

Mag-szóból ered őseink neve.
Oh Magyarok Hittel, szívvel éljünk vele!

HELYREIGAZÍTÁS!

DEMETER SÁNDOR: *Az erdő csendjében*
című kötete 2008-ban jelent meg a Bereg Nyomda közreműködésével Nyíregyházán.

Az eltelt hetek során sajnálatos vers-cserét
vettek észre, a költő és az olvasók.
A kötet 16. oldalán található NEM TUDOM
című vers költőnk egyik kedves barátjának
PAGONYI SZABÓ JÁNOSnak a verse.

A két költő, Demeter Sándor és Pagonyi Szabó János korábban több közös kötetet jelentettek meg.

Demeter Sándor kötetének összeállításakor a
korábbi közös kötetek versiből (is) válogatva,
valamilyen malőr következtében bekerült
Pagonyi Szabó János egy verse.

Ezen értesítéssel Demeter Sándor szeretné a
hibát, amennyire lehet korrigálni. A még el
nem ajándékozott kötetekben jelölni fogja a
vers íróját.

DOMOKOS IMRE

műfordítása
eredeti eszperantó versből

JULIO BAGHY: **La kvar sezonoj**

A négy évszak

Tavasszal palántázunk,
tervet szó szívünk, eszünk;
füttyülünk, trallalázunk
mialatt megyünk s teszünk...

Nyáron szerelem lángol
sok célt kítűzve, izzva;
céltalan kétely távol,
akaratedzve, bízva...

Ősszel azon jár eszünk,
mit gyümölcsöz a termés;
viszonzásul mit eszünk,
ha van gond, küzdés, vetés...

S télen már érzi testünk:
nincs erő, nincs szívós vágy,
törten búbájba estünk —
csábít meleg kályha s ágy...

Lám, az élet elévül...
így változnak évszakok,
öregnek emlékül
hagyva: voltak szép napok.



Balogh Örse képe

DELI ÉVA

Naszreddin, a XXI. századi nevelésben

(részletek)

Vannak csodák

Naszreddin egyszer csak egy budapesti téren találta magát. Nem igazán hasonlított a paradicsomhoz, s azt sem tudta, hová került. Mintha háború lett volna, de elég sajátos. Se kard, se nyíl, pajzs az volt néhány embernél, azok egyforma sötét ruhát viseltek. Nem értette, hogy ki, ki ellen van.

Aztán megvilágosodott az elméje. Óriási bogarak álltak itt-ott, furcsa volt a lábuk, mert kerek, s csupán négy volt a legtöbbnek. Hát igen felgyújtják őket, nem is normálisak az ilyen bogarak, védekezni kell az elszaporodásuk ellen. Korcsak is, meg mennyi terményt ennének föl az emberek elől.

Egyszer csak érzi, hogy roppant módon megfázott, amin eleinte nem csodálkozott, de aztán a szeméből is patakzottak már a könnyek. Próbálta összehúzni magát iciri-picirire. Hát, nemigen segített, már nem látott, csak érezte, hogy hatalmas vízmennyiség zúdul rá. Hopp, a turbánja eltűnt, s bőrig ázva bár, de repülni kezdett.

- Ez igen, ez kaland, mindig is szerettem volna repülni, legfőljebb nem vizesen, hanem szép napos időben, turbánnal a fejemen, s ez a nátha is igen borzasztó. Hirtelen ráébredt, hogy nem is repül, csak két sötét ruhás viszi. Nem tudott egy szót sem magyarul, nem értett semmit, beszéltek hozzá, aztán fehér ruhások érkeznek, furcsa bogárral, olyannal, amilyeneket már látott a téren égni. De ezek mozogtak, sőt, gurultak, mint egy szekér. Egy piros kereszt is volt rajtuk, a téren már nem voltak, csak páran locsolgatták a fölgyújtott bogarak maradványait.

- Érdekes, most meg élesztgetik őket?

De jó helyre vitték! Csupa fehér ruhás ember mozgott akiknek nem volt fehér ruhájuk, ágyban voltak, a folyosón Naszreddinnek is jutott végre egy ágy. Kapott egy furcsa, hátul lyukas inget, ami nem volt túl hosszú. Egy fehér köpenyes lépett hozzá, érdekes dolgot tett, mert egy tüvel megszurta.

— Hé, nem szerettem soha a darázscsípést! – morgott a hodzsa. Kissé bágyadt lett, de utolsó erejével még megszólalt:

— Na, most érzem, hogy megyek a paradicsomba, sőt, az ajtó, már nyitva is áll.

Kívül a pszichiátrián

Nemigen néztek rá, kérdezgetni sem kérdezgették, volt még néhány darázscsípés, aztán rájött, hogy ez nem darázs. Tű volt, rajta egy kis hengerecske, abban volt a folyadék, amitől rendszeresen úgy érezte: Irány a Paradicsom! Nem egy normális hely ez, gondolta, csak hitegetik az embert, aztán marad, az ágyában ébredve. Két nap múlva viszont akadt némi kalamajka. Hozták a ruháit, s határozottan úgy vélte, hogy a nevére kíváncsiak. Minden ágy végén volt felirat, az övé nem. Fehér ruhások kérdezgették a szomszédait, s bár olvasni nem tudott, szépen kívágta magát: „Naszreddin”. Keveslették. Volt egy igen idős úr, bizonyára valami mufti, kádi, efendi, bár igen –igen méltatlanul bántak vele, mert az idős embert még többször juttatták a paradicsom felé egy olyan tüvel, mint őt. Most is éppen úton volt az öregúr oda-vissza a paradicsomba. „No, ő már nem fog zsizsikelni a nevéért, mivel látta, hogy az öreg a halálán van. Szépen bediktálta: „Hodzsa” Adtak neki a maradék saját ruhájából, ami bizony elég gyatrán nézett ki, hála a téren átélt hajcihőnek. Pont meghalt az ember, nem csoda, hisz annyit utazott föld s menny között. Jajveszékelték a rokonai, no, nem rögvest, mert csak idővel kerültek elő. Addig az öreg efendi porhüvelyét lepedővel körül kerítették az ágyában, még le is takarták, egy másikkal. Elrejtették, mintha soha nem élt volna. Naszreddin meg szétnézett a szekrényekben, s látta, hogy az efendi cipője pont jó neki. A kaftánszerű dolog is méretes volt. Aztán látta, hogy az összes ruha megfelelő. Majd ad Allah fényesebbet neki! „Ó, adj Allah selyemből bőbugyogót, selyem papucsot, megérdemli ennyi utazgatás után! Saját szememmel látám, hogy naponta többször is kopogtatott ajtajadon. A felesége sem volt itt halálakor, egy-két háremhölgyet is megérdemelne, ó Allahom...” — mondá, s némi bonyodalom árán felöltözött. Volt valami vékony alkotmány, de azt az orvosokon látta, hogy a nyakuk köré tekerve hordják. Hát azzal nem boldogult úgy igazán, de azért a nyaka köré tekerte. Érdekes dolgot látott hirtelen, mert magát pillantotta meg. Nyújtotta a kezét, meghajolt, ahogy illik, s a másik is. Aztán megérintette a hasonmását, de valami hideg, dolog volt az a fényes. Szóval ő volt, de még sem. No, furcsa hely ez, elhúzok innen. Nem normális itt semmi. Kisétált, senki sem kérdezte meg, hová is megy. Hipp-hopp, az utcán volt. Berregő bogarak, rengeteg ember. „Ó Allah, ez nem a paradicsom, oda csak az öreget fogadtad be. Adj neki egészen fényes kaftánt, selyemből, hímzett, buggyos bugyogót, Drága

selyem papucsot, rokonságot, népeset, azonnal. Míg élt ott sem voltak, mikor hozzád jutott, akkor sírbakoltak. Nehogy egy lepedő mögé rejtse te is Mert efféle Paradicsomba nem kívánkoznék!” De már szédült, s lekuporodott magához térni egy ház tövébe. Ja, az öregnek nem volt turbánja, csak valami furcsa fejfödje. Melege is volt, letette maga mellé. Csúnya, de csengő pénzt dobtak bele. Hm, ez érdekes. Gyűltek a pénzek. Naszreddin meg nézegette őket. Se ezüst, se arany, már a foga is elvászott a sok próbálkozástól. „Allah, itt még a pénz is hamis!” – sóhajtott megadóan. Milyen lehet ez a világ?!

KÖVES L. IMRE

Az ügyintéző meg a körtés asszony

Az idős asszony kosarastól lép be a hivatalba. Az ügyintézőt már előtte felbosszantották, legszívesebben embert sem látna maga körül. Amikor az asszony átadja papírjait, futólag nézi csak meg, és közli vele, kérése nem teljesíthető. Az asszony arra hivatkozik, szüksége van pénzre. Az ügyintéző közli, hogy nem tehet róla, de nincs meg a jogosultsághoz szükséges indok.

- Megvan! - kardoskodik a néni.
- Honnan tudja maga azt? - kérdi az ügyintéző.
- Mert megnézték, és azt mondták, ez jár nekem!
- Én meg azt mondom, nem jár.

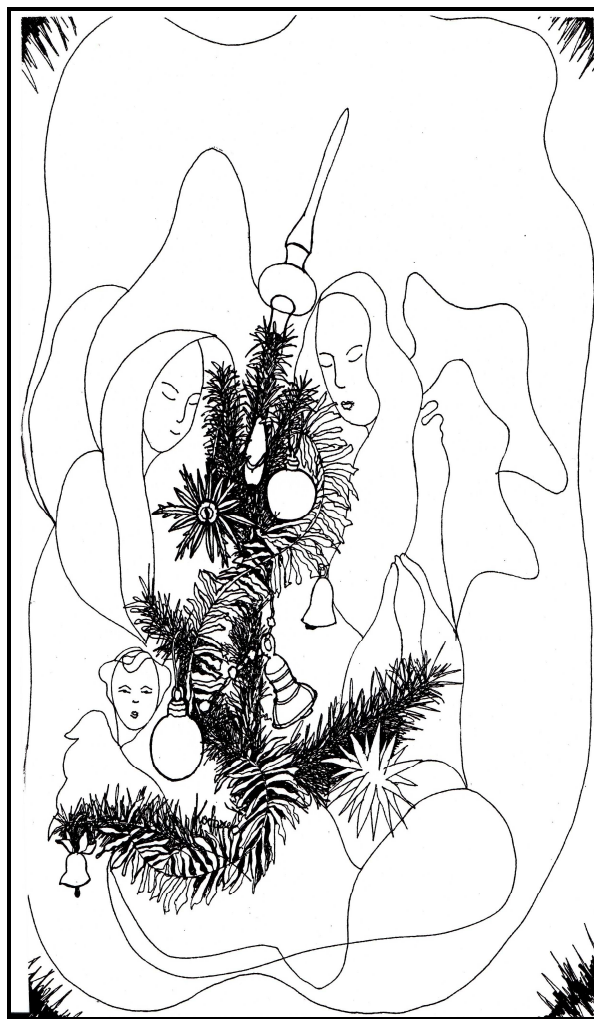
Az asszony tovább erősködik, és nyugodt, határozott arccal tekint az előadóra, az még egyszer kezébe veszi a papírt, és megtalálja rajta a szükséges igazolást. Rájön a tévedésére, ez még jobban bosszantja, legszívesebben elküldené valamilyen más indokkal. Az asszony azonban megelőzi őt, megkérdezi, leülhet-e? Azután elhelyezkedik, ölébe veszi kosarát, és várakozóan néz.

Az ügyintézőt lefegyverzi a nyugodt, tiszta tekintet. Talán édesanyjára vagy nagymamájára emlékezteti egy kicsit, aki gyermekkorában így vitte rá akaratát, ellentmondást nem tűrve, konokul, de jóságosan.

Miközben a papírt állítja ki, az asszony a kosarából kezd kirámolni. Ahogy a kendőt széthajítja, élénksárga körték kerülnek elő. Válogat közöttük, és a három legszebb és legnagyobb darabot kirakja maga mellé. Az ügyintézőnek a szép, gusztusos körték láttán szinte csurog a nyála. Fél szemét a körtéken tartva állítja ki az írást.

Amikor átadja, a néni a körtéket nyújtja át neki: „ha meg nem sérteném” — bocsánatkérő hangsúllyal. A férfi felvidulva fogadja a gyümölcsöket, azután gondol egyet, és visszakéri az iratot. Egy másikat csinál helyette. Az asszony lopva beletekint, és látja, hogy az új összeg éppen duplája az előzőnek. Különösebb hálálkodás nélkül csak annyit mond: „Az úr nagyon rendes ember, észrevettem, amint beléptem.”

A távozó még jóformán be sem teszi az ajtót maga mögött, az ügyintéző mohón kézbe veszi legnagyobb körtét, és jóízűen beleharap. A leve fröccsen szét az íróasztalon.



Kotaszek Hedvig: Karácsony Lelke (1)

TÓTH ZSUZSANNA SÁRA

Édes karácsonyi vendégei

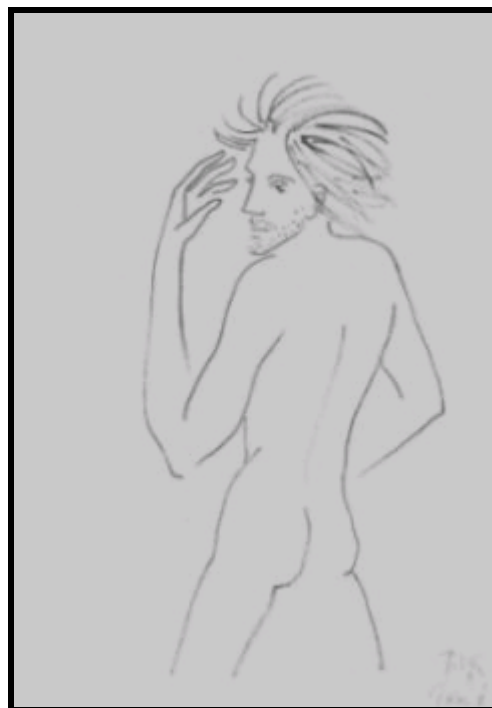
Apuska díszítette az angyalkákkal a fát,
Édesanyám főzte a finom ünnepi kocsonyát.
— „Milyen sok tányérral lett!
Kinek főztél ennyit Édes?”
— Jézuskának és nekünk — gyermek.
„Ő róla soha meg ne feledkezz!”
Tágra nyílt csodálkozva a szemem,
mert egy kolduska jött át a kerten.
Mamika mosolygott. „Vidd a kocsonyát!”
és örömpír lepte el kedves, szép arcát.
— Látod, eljött érte! A vendégünk volt!” —
s hangjából a fellebbezhetetlen hit szólt.
Azóta is így tett minden szent karácsonyon,
és került is vendége a ropogós havon.
Könnyes szemmel az édesanyám vendégeire
gondolok,
és karácsonykor én is az asztalra egy tányérral
többet rakok.
Boldogság tölt el, ha a „vendég-tányér” kiürül,
hiszen a kis Jézust láthattam vendégül.
Köszönök mindent, melyet a hála szívembe írt,
és szemem Szüleim fényképére könnyesen tekint.

A FŐSZERKESZTŐ BEMUTATKOZÁSA

Dr. Bárdosné Fetykó Judit vagyok.
Sátoraljaújhelyen születtem 1956-ban. Gyerekkorom óta írok.
Országos jelíges regénypályázaton 2. díjat nyertem 1996-ban. Verseim jelentek meg a Szerencsi Hírekben, az Új Emberben, antológiákban. Tagja vagyok a HAT-nak, internetes irodalom-listáknak (Irodalom, Barátok), az AKIOSZ-nak, Kláris-körnek. Néhány éve bekerültem a www.kalaka.com szerzői közé, 2007 október óta a Kaláka "elfeledettek" című rovat szerkesztője vagyok, ezt követően két regényem felkerült a Mercator Kiadó elektronikus regénytárába; www.akonyv.hu/kortars/fetyko_az_ablakvitez.pdf www.akonyv.hu/kortars/fetyko_judit_epreskert.pdf majd a MEK-re:
<http://mek.oszk.hu/06000/06084/>
<http://mek.oszk.hu/04300/04361/>
Science fiction jellegű írásaim korábban az X-Magazinban, az elmúlt években az Új Galaxis periodikában, valamint a Börzsönyi Helikon internetes peiodikán <http://retsag.net/helikon/index.html> jelenetek meg. A www.szivtars.hu szintén közli írásaimat. 2008-ban lettem az AKIOSZ Kristály Újság

főszerkesztője. Jelen lap a bemutatkozó munkám — ezzel párhuzamosan új weblap kialakítása is folyamatban van, melyet hamarosan láthattok. Mindannyitoknak kellemes karácsonyt, boldog, sikeres új esztendőt kívánok.

Fetykó Judit főszerkesztő



Bor István Iván:
Illusztrációk Shakespeare szonettjeihez
(1960 körül)



Bor István Iván rajza

ÉLES ÁRPÁD

A hátsó udvar

Azokon a nyári napokon, amikor az ég fülledt szürkeségében oly hosszan és végeláthatatlanul ágaskodott a régi háztetők felett, a középkorú férfi munkába igyekezett. A százéves házakból, és néhol bozotos, keréknyomos foghíjakból álló városrész olykor néptelennek tűnt; talán elkerülte a forgalom, annak ellenére, hogy nem számított külterületnek. Ott tengődött a centrum szívdobbanásaitól nem is olyan messze, ám az autók elkerülték, csak az erre felé lakók hajtottak be félszemű Zsigulikkal, a buszjáratok is csak pár megálló erejéig szeltek át a terület hepehupás macskakövét. Nehéz is lett volna erre felé hozni a forgalmat, hiszen némelyik utca hazug, sötétségbe rejtőző kátyúi miatt, valamint az utcák fölé lógó korhadt akácágaknak, illetve más különös tényezőknek köszönhetően teljesen járhatatlan volt. Az utcák szélén nyugalmazott kisteherautók ácsorogtak lökhárítójuk csálé mosolyával, nem sok változatosságot mutatva a parkoló járművek között. Néha feltűnt közöttük egy-egy keleti kocsit, amelyet a tulajdonos egykor narancsra, vagy citromsárgára festett, ám színüket a nap teljesen kiszívta, a színes és pepita matricákat az cső tette olvashatatlanná, szélvédőkön mohacsaládok vertek tanyát.

Károly nem szerette a környéket, és inkább igyekezett mindenféleképpen gondolkodni, minthogy az utcán látottakat szemügyre vegye. Némelyik ház kapuja nyitva volt; erjedő félhomály töltötte meg a lépcsőház feljáromját. A fülledt délelőttökön nem sokan jöttek vele szembe, csak egy unatkozó asszonyt látott a korhadt ablakban cigarettázni, majd pár sarokkal arrébb a tátott szájú öreg csoszogott. Az utóbbival gyakran találkozott az üzletben is; az öreg sohasem vette őt észre, amit rendkívül elkésérítő körülménynek tartott. Lehet, hogy már nem normális, gondolta. Alig várta, hogy eljusson végre a kis üzletig, amit fél éve üzemeltet.

Az üzlet előtt már Misi járkált fel-alá izgatottan; Misi, akit a helyiség előző bérlőjétől örökölt. Az unott férfi, akinek nem ment az ABC, mert jóformán csak hitelt kérni jöttek a környéken lakók. Károly sárgult falú üzlethelyiséggel együtt megkapta Misit is, aki a szomszéd utcában élt anyjával. Úgy gondolta, jó üzlet volt, az olcsó helyiség és a cigarettáért és zsebpénzért dolgozó Misi. Misi alacsony volt. Talán az akaratosságától, vagy talán egy ütéstől való örök félelem miatt Misi nyaka teljesen eltűnt szögletes vállában. Ott várta őt ma is a cégér nélküli bolt előtt, és a kirakat üvegét verte elhanyagoltan hosszú körmével. Nem köszönt Károlynak, csak a rácsos ketrechben fekvő vadászgörénnyel próbált kommunikálni. Károly kinyitotta a rácsot, Misi meghunyászkodó pillantással nyugtázta érkezését.

— Szerintem beteg — mondta öblös hangján a fiú.

— Melyik? A görény?

— Az. Kopogok, de le se' szarja a fejemet.

— Már miért lenne beteg?

— Nem csinál semmit. Azelőtt szeretett, de most le se' szarja a fejemet.

— Szamárság... — mormogta Károly, majd végül az üzlet ajtaján lévő negyedik zárat is kinyitotta.

Mikor beléptek a boltba, Károly elégedetten szippantott bele az áporodott levegőbe. A kis állatkereskedésben alig akadt valami a nézelődőnek; csak két kisebb és egy ötven literes akvárium állt a

falnak csavarozott salgópolcon, odébb két terrárium fénylett. Károly a nagy ürességet poszterekkel töltötte meg; delfinek ugrottak egy retusált hullámrajban, napszitta csimpánzok vicсорítottak egy piros Cabrióból a vásárlóra. Károly bizakodott, hogy lesz pénze a készletet bővíteni; munkája a kevés vevő miatt sok idegességgel járt, ám meg volt róla győződve, hogy egyszer csak beindul az üzlet. Károly a szekrény sor mögött megnyomott egy gombot, és az összes akváriumon kigyúltak a fények; zölden világítottak, beterítve a csillogó pikkelyű halakat, akik vidám, széles uszonyaikkal forgolódtak a növények, sóderba ágyazott víz alatti várak között, a kisebb és nagyobb rajokban értelmezhetetlen táncba kezdtek. A terráriumokban egy pele szaladt vidám kerekében, amelyből csak fél óra múlva találta meg a kiutat, szomszédságában, egy szűk üvegben kövér tengerimalac lustálkodott forgácsolt ágyában, arrébb két papagájketrec lakói hangoskodtak; a rudakon sasszétak, színes tollaikkal verdestek, melynek látványa megnyugtatta Károlyt, olykor belefejeltek az apró függő labdába, tükrökbe, amiket a nap hátralevő eseménytelen óráiban bámultak. Mindannyian jeleztél, örömteli esemény számukra Károly érkezése, illetve az etetés közeli pillanata.

A kirakatban lévő görény, amelyet még csak múlt két hete választottak el az anyjától, szorongva vizsgálta a kinti világot, ügyet sem vetve a két férfira. Károly két hete vette, hogy kedvet csináljon a vevőknek: a görény azonban hallani sem akar az utcán bámészkodókról. A tengeri malachoz hasonlóan a faforgácsba fúrja a fejét, ha meglát egy nála nagyobb élőlényt. Károly a napokban feszült lett miatta; lehet, hogy tényleg beteg. Kehet, hogy depressziós, vagy gyomorbaja van. Ingerültsége minden nap nőtt, kinek kell egy mélabús görény? Mégis csak a bolond Misinek van igaza. Mikor ez járt a fejében, kihúzta a rövid pult fiókját, és nagy hévvel bevágta. Újabban nem tudott úrrá lenni indulatain, melyei megmetyeltyezték az állatok között töltött boldog perceket is. Újra és újra felbukkant keserű szájíze. Misinek a gyomráról panaszkodott. Lehet, hogy gyomor bajom van gondolta. Észre vette, hogy az egyik ketrec ajtajára nincs ráhajtván a kallantyú.

— Te nyitottad ki a papagáj ketrecet tegnap? — förmedt rá a fiúra.

— Igen... talán... Mér' kérted?

— Már megint nem csukad be rendesen.

— Jól van na, bocsn... - válaszolta a fiú, és úgy lett, mintha a görény terrárimánál lenne halaszthatatlan dolga.

— Majd megint kirepülnek, aztán rohángálhatnak a hálóval órákig az üzletben!

Ekkor Károly észre vette, egyre hangosabban beszél, és elhatározta, kiengeszteli félkegyelmű segédjét. Misi nem létező nyakkal rohángált a kis helyiségben, és a ketrecek ajtóit nézegette, újra meg újra, nincsenek-e nyitva. Károly feketét főzött neki, megkínálta egy sonkás zsömlével, szegyelte magát a szitkokért. Károly próbálta leplezni csalódottságát, talán ez is része volt eltökéltségének, kikezdehetetlen pedantériájának. Míg megetette az állatokat, Misi idegesen toporgott az üzlet közepén. Örömmel hallotta, hogy el kell menni a nagykerbe haltápért, és madáreledelért, mert teljesen elfogyott. Hál' istennek, azt veszik, dűnnyögte Károly. Misi, miután megkapta a pénzt, befeszítette az izmait, megnézte őket egy akvárium üvegén, majd eszelős futásnak eredt. Károly a fejét csóválta, röstellte a vevők előtt Misi furcsa szokásait. Ám talált benne valami gyámolítandót, valamit, amiért muszáj felelősséget vállalnia, még akkor is, ha többnyire csak gondot okoz neki.

Ezen a délelőttön csak a tátott szájú férfi jött be az üzletbe. Sohasem köszönt, és nem vásárolt, csak a halakat nézte. Károly egy alkalommal látta kietlenszájpadlását, mikor végtelennek ható káprázatba merülve állt a színes fényekben pompázó akvárium előtt. Bebújós cipőjét, bőrből gyúrt makk díszítette kókadt masnival, kinyúlt zoknijja nyújtózkodott lábszárán, nadrágja melléig fel volt húzva. Az öreg végül sarkon fordult és köszönés nélkül távozott. Károly sóhajtott. Órákig nem hallott semmit, csak egy káromkodó férfi távoli hangját, valamint az egyik papagáj rekedt énekét. Milyen állatot vegyen; egy szószátyár kakadut? Egy baljós léptű madárpókot? Egy tekerő kígyót? Ezek jártak a fejében, s miután mérlegelt, rájött, talán mind a hármat meg kéne vennie. Igen, mind a hármat, sok pénzt hozna a boltnak, és talán más is jönne nézelődni, nem csak táti. Ismét indulatosság fogta el, kihúzta a fiókot és bevágta. Vevők, nézelődők nem jöttek: Károly érezte, jövőjét felemészti ez a pangás, ez a visszhangzó unalom.

Kis idő múlva kiállt az üzlet ajtajába. Az utcán pörkölték, főzelékek szaga elegyedett a pincék savanyú párájával. Kénytelen volt a boltban valamilyen tevékenységbe fogni, amely kiszabadítja a nyár lassú jármából. A forgót tologatta ide-oda, amelyen csak pár zacskó állateledel lógóit. Kedvenc könyveit, amelyek valamilyen természeti nép életének leírásáról szóltak, otthon felejtette, így olvasni sem tudott. Az üzlet hátuljába vezető szűk folyosón sem talált semmit, elhagyott zsebkendőt, bevásárló listát tartalmazó sajtupapírt, semmit az ég világán, még pókhálót sem, a tegnapi alapos takarításnak köszönhetően. Kinyitotta a hátsó udvarra néző ajtót, és észbe jutott az a különös érzés, amikor először tárt fel előtte az elhagyatott zezugokból álló, a málladozó fallal határolt kert képe. Most is ugyanaz várta, a sárga téglákkal borított járda, a formátlan kövekből emelt baljós ágyás, amelyen futónövények örök paráznaságban tekeregtek, a szomszédból átlógó göcsörtös faág, amely csak kószán ad életet a rajta kinövő ágaknak, leveleknek. Nyugtalansággal, rossz előérzettel töltötte el ez a burjánzás, ez a fékevesztett enyészet.

A lépcsőházból nyíló ajtón egy öregasszony lépett ki, aki úgy tett, mintha észre sem venné. Évek óta elviselhetetlen ellenszenvét évek érezte a férfival, sajnálta ugyanis, hogy az előző üzlet megszűnt. Azóta nem köszön, csak alig hallhatóan átkozódik. mikor elhalad az utcán a bolt élőit. A fal mellé tányért rakott, melyben tej fehérlett. Korát talán nem is lehetett megsaccolni. Károly az arcára nézett. Bőre lakó időtlenségbe merült, tekintetében feneketlen pimaszság honolt. A férfi úgy érezte, az öregasszony sandasága lehatol a gyomráig, majd minően átmenet nélkül közönné változik. Ez a megmagyarázhatatlan kettősség megrémítette. A vénasszony lassú léptekkel, felkapaszkodón a két lépcsőfokon, és eltűnt a lépcsőház sötétjében. Károlyi bántotta ez a neveletlenség. remélte, soha többé néni látja.

Amíg az udvaron ácsorgott, észrevette, hogy a borostyánok sötétjéből, egy apró szempár nézi. Az ágak között rövidesen egy macska feje jelent meg, majd egész csíkos teste kibújt a rejtekhelyről. Támadásra kész óvatossággal közelített az ágyasban, lapítva, ruganyos léptekkel haladt, egyenesen a tányér tej felé tartva, közben végig Károlyt figyelve. Mikor a tányérhoz ért, úgy tett mintha nem is tudna a férfi létezéséről. Röviddel ezután a fal tetején megjelent egy rémült cirmos, aki könnyedséggel ugrott a talajra, majd tétován járkált a másik háta mögött. A lépcsőházból is jelt egy: kuszán mintázott satnya állat volt. A fal és a ház közötti

résből egy girhes, szőrét foltokban hullajtó rühes kandúr támolygott ki, remegő léptekkel tartott a tányér felé, majd leült. Jöttek még hárman négyen, aztán a szűk pince ablakon is, mások az ágyás mögül. A kasztrált kövérek bálnak lustaságával imbolyogtak, kiéhezettek, veszettségtől reszkető macskatestek is feltűntek közöttük. Károly lábától nem messze lógó hasú orca nőstény szőnyegként terült el a kövezeten. Egy darabig a tányért lesték, mikor kerülnek sorra, hogyan kerülhetnek el a tejért való vérontást, ám egy idő után Károlyt fürkészték, nem egy közülük fűjt is rá. A szeme láttára megtöltötték az udvart; elcsigázott, tarka seregletük káprázat volt számára. Károly meglehetősen undorodott a látványuktól; elhanyagolt, agresszív tekintetüket nem szívesen nézte. Úgy döntött visszamegy az üzletbe. Mikor kinyitotta a szűnyoghálót. valami felfoghatatlan gyorsasággal kisurrant az üzletből. Megfordult, és elképedve látta meg, hogy, egy hatalmas kandúr szájában a fiatal vadászgörény növendékkel az ágyas relé somfordál. A kis görény dögölten csüngött, szomorú csomaggá változott.

Károly elméjét előntötte a düh, indulataitól nem volt képes gondolkodni. A macska után vetette magát, de szájából nem sikerült kiszabadítania az apró állatot; a kandúr hamar kitekerte magát a férfi bizonytalan kezei közül, és eltűnt az udvar valamelyik sötét szegletében. Károly idegesen járkált fel-alá, az útjába kerülő macskákba rúgott. Fűjtak rá. nem egy bele is kapott a bokájába.

Mire észbe kaphatott volna, egy másik ideges macska kapaszkodott a vádlóján, kiszámíthatatlan óvatossággal támadták minden oldalról, mígnem, egy keze ügyébe kerülő seprűvel oda nem vágott nekik. Ekkor a gangról elhaló hangot hallott.

— Hagyja békén a macskáimat!

Mikor felnézett, a vénasszonyt látta, aki a korlátra támaszkodott. Ekkor Károly úgy érezte, őt is szívesen agyonütné a seprűvel.

— A macskái kárt okoztak az üzletben! És különben is... ezek... kőbormacskák!

— Ezek az én macskáim!

— Akkor vigye he őket a lakásába!

— Ugyan minek vinném? Ezek macskák!

— Tudja, mennyibe kerül egy hörcsög? Vagy egy görény, mi? Fel fogom jelenteni!

Erre a vénasszony mondott valamit, de Károly nem hallott. semmit belőle, csak mozgó száját látta sárgadinnye ráncos fején, kidüledt szeneit, melyek szavakon túli átkok értelmével sugároztak.

— Nekem üzletem van! Nem hagyom, hogy kárt legyénél, a díszállatok közeit!

Mikor ezt ordította teljes önkívületbe veszve, a macskákra nézett. A macska testeken férfiak és asszonyok fejei voltak. Hízott bunda fölött tokás férfifej ült, szájából fogszálkáló lógott. Egy másik cirógatta; kiélt arcú nő hízelgett neki, szemeiben trágár ajánlatokkal. Bordát mutogató macska csavargó részeg arcát hordta magán a bokrok sűrűjéből szemüveges kisgyerek feje tűnt föl. Károly próbált úrrá lenni rémületén. A látványtól hányingere támadt, tartott tőle, odaokád a kövezetre. Elkeseredetten folytatta az öregasszony fenyegetését.

— Hívom a sintérekkel meg a rendőrséget! Hallja?!

A vénasszony óriásnak hatott, hatalmasra nőtt az első emeleti gangon, úgy tűnt mindjárt ráuszítja a háta mögötti ablakokat, spalettákat. a rémisztően hullámzó ereszcsonornát.

— Majd meglátja: elpaterolom innen a kurva macskáival együtt!!!

Saját beszéde ekkor vált számára érthetlenné, nyelve megbicsaklott, száján már nem szavak, hanem kurta nyöszörgés tört ki. Úgy érezte, teste egyre töpörödik, végtagjai satnyulnak, kiesnek irányítása alól, megtagadják elméjének mindennapi parancsait. Mígnem nyivákolva a küszöb magasságában találta magát a tokás férfi és egy micisapkás macska mellett.



Magas Imre Bernáth képe

Mikor Misi belépett az üzletbe, a köszönésre, melyre oly ritkán szánta rá magát, nem kapott választ. Az eladótér üres volt, csak a papagájok verdestek idegesen, tollukat hullajtva a ketrecekben. A bejáratban ácsorogva meglátta, hogy hátul egy cirmos kandúr surran ki az üzletből. Mára sietett az ajtóhoz, kinézett, ám nem látott semmit az udvaron. Visszatért az üzletbe, és különös dologra lett figyelmes. A könyvelési jegyzéken egy kandúr aludt, kimerült szendergésben emelkedett fel-alá a bundája, lábaival olykor nagyot rúgott álmában. Mancsai alatt egy fehér papagáj kificamadott teteme fekvődt, kör könyökét nyakán tartotta.

— Az anyádat! — kiáltotta Misi, és megragadta a macskát gallérijánál. Félt, ha Károly visszajön, azt gondolhatja, az ő hibájából jutott be a macska az üzletbe. Az állat rémülten csavarodott Misi fogásában, sikertelen cselmozdulatai a levegőbe veszttek, mígnem bele nem került egy zsákba, melynek száját Misi fürgén bekötözte.

Misi kivitte a hátsó udvarra, a földre dobta, és a kezébe akadó seprűnyéllel püfölni kezdte. A zsák kínlódva hánykódott a kövezeten, belőle elhaló szűkülés hallatszott. Próbálta menekülni minden irányba, kilátástalanul vergődött, alakja pánikszerűen változott a küzdelem során. De hiába, Misi tompa ütései végül megadásra kényszerítették. A zsák kimerülten fekvődt az udvar kövezetén.

Misi visszament az üzletbe. Károlyt egész délután várta, de nem jött. A boltban sündörgött, kétségbe esetten tologatta a forgópolcot az üzlet egyik sarkából a másikba. Mindjárt megjön, gondolta. A polcot feltöltötte a madártáppal, roskadozó rendtelenségben díszlett, mígnem olyan zsúfoltság lett rajta úrrá, hogy nem volt ajánlatos elmozdítani a helyéről. Megetette az állatokat. A guppik vidáman kapkodlak a víz tetején úszó ízetlen táp után, a tengerimalac egy fél almát görgetett a terrárium forgácsán. Végül az este is eljött, sötétségbe borítva gyengén világított utcát, majd átadta helyét a csillagtalan, párás éjszakának. Talán esett is, megtöltve zavaros vízzel a kinti kanálist, és az üzlet előtti járdát.

Misi várt, de Károly nem jött. Végül elnyomta az álom, ahogy a pult mögötti kis széken ücsörgött. Feje körül színes papagájok röpködtek.



Magas Imre Bernáth képe



*László Elemér: Önarckép ecsettel
(olaj, farost) 40x50 cm*

21
Fogadd el a boldogságot...

Tangó
Slow
T. SÁROSSY RÓZSA
SZTOJKÓ MIHÁLY

T. Sárossy Rózsa nótáskönyvéből egy oldal...



Varga Ödön Tibor: Anya gyermekével 2005 (tempera, farost, 40x30 cm)

*Magántulajdon
Kiállítva Budapest, Újpest Galéria 2006, Szentendre Rodin Galéria 2007*

P. TÓFEJI VALÉRIA

Szülőfalum, Tófej

Lankás Dombjai lelkembe írták Körvonalait,
dülőutak szívembe vésték homokos kanyarjait.
Puha pora simítja talpamat, kaparja torkomat...
ha rá gondolok, most a sírás fojtogat...

Szeretnék még gyalog végigmenni a falun,
nem gépkocsival, büszkén, fölényes hanyagul!
A házak ajtaján örömmel csak bekiáltanék,
kérdézném: Emberek, megismertek-e még?

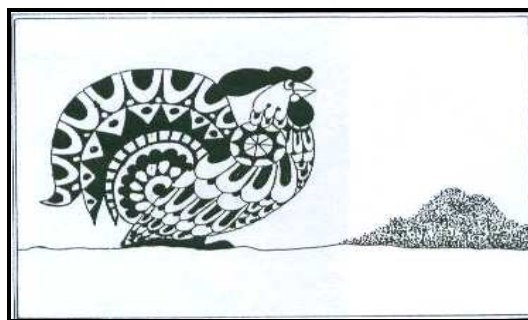
De jól esne viszontlátnom mindenkit ugyanott,
hallani, hogy mondják: „olyan, mint régen volt!”
De ki áll ott vajon a nyitott ajtón túl,
várva rég nem látottat, kitartón, konokul?

Apám! Te csendes szavú, szorgalmas, jó bognár,
mintha műhelyedben ma is dologban volnál!...
Nyugtató szavad mindenütt rám talált, biztatott,
Szemedben az értem aggódás fénye csillogott.

Munkától fűszeres kenyered ízét már nem érzed.
De engem elkísért életemen át ez az érzet:
Harcosan békés, elszántan szolid voltál
emberségre jóra, anyám és te tanítottál.

„Százholdas szívedbe” a világ belefért,
megérezted mindig, ki ácsorog szeretetért.
Tiszta szívvel naponta hazahoztál — vittél.
Mondta már az Úr: „Fiam, érdemesen éltél!”

Anyajegyként sült rám rémült döbbenetem,
hogy te már nem vagy, nem lehetsz itt velem.
De lelkemben megmaradt minden, a hegy és a völgy...
Örökké fáj, hogy utánad is begyógyul a föld.



Balog Örsé képe

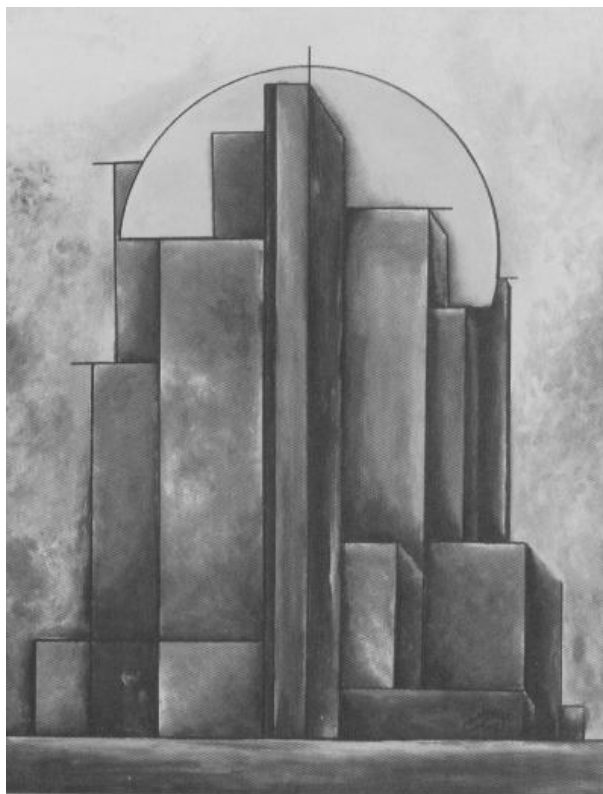
HORVÁTH-HOITSY EDIT

Amikor megértjük a lényegét...

Tudom, esendő-emberi vonás
 a pillanat-kínálta cifraság
 kívánása: tűzijáték és csillogó ködök,
 mesék ékítik fel az Ünnepet...
 Ragyognak csinált ékkövek
 gyanánt a hívság, a parádé
 — a hűlő szívű, bús világe —,
 kalmárok kötnek üzletet,
 s a felkínált portéka fogy,
 kereset lesz, ha jó, ha rossz,
 csak messziről virítson —, egyre megy.
 TUDOM....

De hogyha egyszer mélyet dobban
 s forrót a szív, ha gyertya lobban,
 és mézként csurran ajkadról az ének:
 girlandok közül kel útra a lélek,
 kék-piros- és azúrszín gömbökön.
 Ám túl tengeren túl Araráton,
 mit meglelsz, mégis a Karácsony....

Igaz:
 a tántorgót mi hajtja át
 először? — ez a játékos varázs —,
 ó, nézd el néki, Istenem!
 Staniol-pompa ez, hiszen
 kellékei — én úgy hiszem —
 csupa kifundált csoda-pótlék.
 Ámde az ember ösztönei — jórészt —
 valami magasrendűt is megsejtenek.
 Csordul a jószág, az öröm
 — e ritka vendég —, s hátha gyöngy-
 fénye nem lesz ártalmunkra, míg
 e külsőség csak eszköz, s nem hamis
 a szándék —, hátha gazdagít?!
 S ha néhány napra csak (lehet)
 a koldus-szív leveti rongyait,
 tegye...! Talán egykor malasztja származik
 a káprázatból, amikor megérti majd a Lényegét...



Varga Ödön Tibor: Megapolisz I 2006
(tempera, karton, 50x40)

**Kiállítva Budapesten, Csíkszeredán
 2006-ban**

LÁSZLÓ ELEMÉR

Hétköznapi látomás

Kigyúlt felettem a márciusi ég!
 Szikrázva lángolt a nagy mindenség –
 s a felhők széle ezüstösen izzott.
 Az égbolt fénye arcomon ragyogott,
 s lelkemben a szférák zenéje dalolt!
 Óriás madárként úsztak a fellegek,
 és szárnyuk vörösen égett, parázslott –
 a háztetők sötét gerince felett.

Az égbolt szemetvakítón lángolt,
 és aranyzuhatagban hullt rám a fény!
 Letaglózott e csodálatos élmény.
 Csak álltam ott és bámultam a csodát –
 ez égő színjáték, változó világát.
 S én – föld porszeme, nem tehettem mást,
 Lélekben megköszöntem e szép napot,
 ezt a csodás – hétköznapi látomást.

KLEIN MAGDA

Ön(élet) írások a szülők női ágáról

Az én anyám

1945. április. 01. Mikekarácsonyfa (Zala megye). Egy szegény, 6 gyermekes ifjú pár várja élete jobbra fordulását. Ám a Német (menekülő repülőgépek) bombával repítik fel a kis falusi szülői házat. Anyám a legidősebb leány, a legfontosabb túlélő. 14 évesen 1945. április 2-ától a szülőket és két testvérét elveszítette. Apropó, Ő és (az és talán ide nem kell) a 3 kicsi testvére gyámja lett, de 50 szilánk találattal, életveszéllyel, került a zalaegerszegi kórházba.

Anyám, hogyan élte túl a gyermekkori traumát?! Hadirokkantként milyen élet vár(hatott) rá 30 évig Budapesten?

Hogyan alakult a hadirokkant apámmal közel 40 éves házassága?

Anyám 40. születésnapja. (szerintem kevés gyerek vállal be 20 évesen ilyen szülinapi ajándékot anyja köszöntésére).

Aztán a felnőtt, és szürkébb napok a szülőkkel, és lassan 20 éve, hogy apám elvesztettem.

Anyám öregen.

Anyám és a család.

És van jövő! De nem hisz benne..., én igen

Az én anyósom

Majdnem 32 éves a házasságom története. Fantasztikusan érdekes, sváb származású felsőgallai családban nőt fel a férjem Tatabányán. Egyszerű, de nagyon dinamikus, szorgalmas, erősen fegyelmezett, vallásos családban kapta gyökereit. Anyuka, Ő nekem mindig az marad, mert bőven megharcolta ő is Élete igazát.

Hárman leánytestvérek. A nagypapától két leánygyermek, papa halála után a nagymama férjhez ment sógorához, s megszületik a harmadik lány, Teréz.

A három nővér különösen szép együtt és külön.

Meghatározó és nem szabványos.

Harcol anyósom, a kis vízdíjbeszedési keresetből a családjáért.

Apósom, töretlen erővel, kevesebb egészséggel. Szakember, aki épít nem is akármilyen házat családjának.

Anyós hatalmas erejű, tisztaszívű, szorgalmas asszony. Példa értéként tanultam meg tőle, sok egyéb mellett a testvérek, a család szeretetét!

Aztán 12 éve már papa halott.

Két testvér is özvegy marad.

Az élet(ükben) a közös családi összetartást tanulva, védjük, óvjuk Őket abból a távolból, ami a mi lakhelyünk; dolgozunk és lassan nálunk is következnek az öregedő évek, és a magunkra figyelés!

Én nemigen tudok főzni, de ajánlom mindenkinek a kitartást Kleinné módra!

„Végy 5 imát önmagadra,

Végy 10 imát az egészségedre,

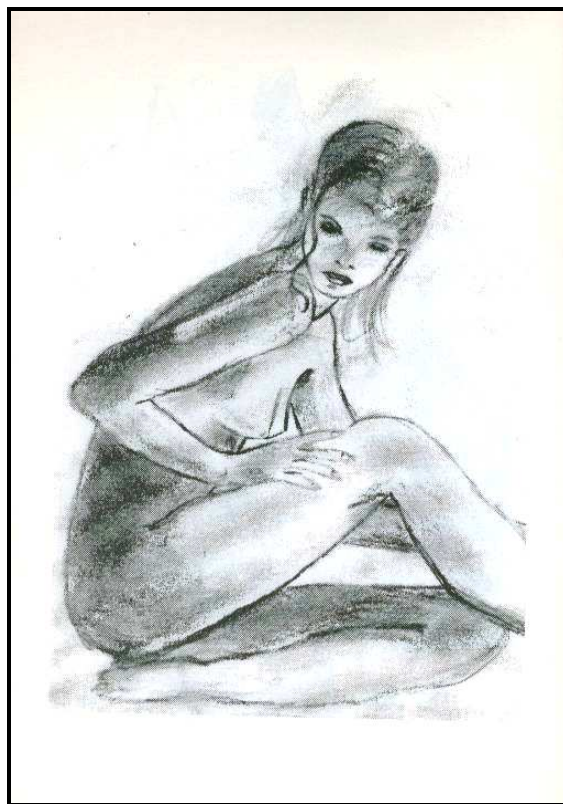
Végy 20 dkg jó szót Életedre

Végy 40 dkg hitet mindannyiunkra,

Tegyük forró tepsibe, és süssük Erővel, Hittel, Egészséggel a Tortát, mindhalálig!

Ámen

Klein Magda



*Koncz Eta grafikája
Grafika Füzetek 2001/1 12. oldal képe*

GONDOS GYULA

3.

Nőkről, többféleképpen

(részlet)

1.

Ó, asszonyok, lányok, ha tán
vándorlásom vonulatán
kedvvel elibém jöttetek,
látásotok is éltetett:
a fogyhatatlan életű
mosolyban szunnyadó derű,
s vasárnap, konyhai falon
csatangoló szent nyugalom.
Kint, az utcán vagy bárhol is
lányka vagy öregasszony
is
gyakorta vívja lelkesen
tetszésem és tiszteletem
– bár mindig
illedelmesen –
Óvják-segítik életem.

2.

De fájó minden ütközés!
A szorgos szív átvészeli,
mert kellemes vágy üldöz, és
nem becses, ami közeli.
Hát nem teremne szebb dalom,
ha attól nyerne ihletet,
hogy egy életnyi vonzalom
e földön megteremhetett?
Nem lesi fazon, ami bús,
csak elvonul szemérmesen,
míg én, örök hisztérikus,
fájdalmam égig verdesem.
Kapaszkodón kinyúl a kéz
s a szív: ne lenne vágytalan -
Egy másik is ért s szánva néz,
s most csúnyán szégyellem magam.

Gyarlóság? Tán még emberi,
ha belém vájnak körmei,
hogy tudnak rossz szón tengeni,
jobb lényem nem betölteni?
Tagadni nő-varázslatot
– az árnyék hozzám csusszan át –
vesztem, másnak mi juthatott,
okos, melengető szavát.
Érzem, Isten mit még adott,
belső fényem irántatok,
s mit felvetít a képzelet,
hogy eljátszhassak véletek
nem túl reményes vágyakon,
míg földi sorsom itthagynom.



Keczely Gabriella: Karácsony

HÍREK HÍREK HÍREK**VÁLTOZÁSOK AZ AKIOSZ
VEZETÉSÉBEN:**

2008. július 18-án, az előre meghirdetett országos találkozón a rendkívüli közgyűlés egyhangú szavazással az alábbi változásokat hozta a Szövetség vezetésében:

2008. július 1-től az
AKIOSZ mb. elnöke:
Gröber Lajosné **Pécsi Éva**
T.: 06 20 / 777 63 03
06 1282 74 86

Elnöki fogadóóra:
Hétköznapokon, vezetékes telefonon való előzetes egyeztetés után.

Az AKIOSZ alelnökei változatlanul:
Prosszer G. Júlia és **Magas Imre Bernáth**

Pécsi Éva mb elnök megbízta
— a **titkári** feladatok ellátásával dr. Bárdosné **Fetykó Juditot**
— a Szövetség **ellenőrző bizottságának** vezetésével **Varga Zoltánt**

Az AKIOSZ ADÓSZÁMA:
18048470 - 1 - 13

AZ ADÓ 1 % -ának erre a számra való átutalási lehetősége a jövő évben ismét lehetséges lesz terveink szerint.

Az AKIOSZ SZÉKHELYE:
1192 Budapest, Hungária út 42.sz. Fsz. 6
T.. 06 1 282 74 86 06 20 / 777 63 03

TAGDÍJ 2009-ben: 4500 Ft, melyet 2009. március 15-ig fizeti be az, aki a Szövetség tagja kíván maradni a tárgyévben. A tagdíj be nem fizetése automatikus kizárással jár. A tagdíj részletekben vagy csökkentett összegben való befizetésére kizárólag elnöki írásos engedéllyel(!)

AZ AKIOSZ BANKSZÁMLASZÁMA
a Budapest Banknál:
10103843-74632700-00000001

ANTOLÓGIA 2009

Az antológiában egy szerzőtől minimum 2 oldal, maximum 4 oldal jelenhet meg. A művek beküldési határideje (ami a lapzárta):
2009. április 18-a.

Azok az alkotók szerepelhetnek az antológiában, akik az éves tagdíjat a fenti határidőre befizették; valamint az antológia kéziratának leadási határidejéig beléptek a Szövetségbe és a tagdíjat befizették — a banki feladás másolatát az elnöknek postai úton eljuttatták.

Minden anyaghoz kérünk mellékelni 10-15 sornyi szakmai önéletrajzot és 1 db 13cmx18cm-es fotót, ami lehet amatőr felvétel is, a fotó hátulján a név, adatok szerepeljenek (e két utóbbi megjelenéséért nem kell fizetni!)

Akik az antológiát személyesen nem tudják átvenni, vagy nem viszi el valaki részükre, azoknak a **postaköltség kötetenként** minimum **600 Ft/kötet** (ha nem emelkednek a postai költségek a következő évben; akik ennek a kérésnek nem tesznek eleget, utánvétellel kapják meg az antológiát)

Az antológia tervezett önköltsége

Fekete-fehér: 3500 Ft/oldal
Színes: 6000 Ft/oldal — egy oldalon maximum 4 db álló, vagy 2 db fekvő kép helyezhető el.

2009-ben az AKIOSZ 20 ÉVES LESZ

ORSZÁGOS TALÁLKOZÓ — 2009
LEÁNYFALU
2009 JÚLIUS 10 - 11 - 12.

A HELY LEFOGLALÁSA.

Aki részt akar venni jubileumi találkozón, annak ezt előre kell jeleznie PÉCSI ÉVA mb elnöknel telefonon

(T.: 06 1 282 74 86, 06 20 / 777 63 03)

a részletek és az elhelyezés érdekében.

Határidő: 2009. április 30.

Minden jelentkezőnek 2000 Ft/fő előleget kell befizetnie, mely átutalásra kerül a leányfalui Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház részére.

Akik a találkozón nem vesznek részt, az előleget nem kapják vissza.

A részletes program és az előleg-befizetés igazolása az interneten és a tavaszi újságban megjelenik.

A 2009 1-2. Központi Kristály Újság lapzártája:

2009. március 21-e.

Várható megjelenés 2009. április 18.

Kéziratokat, anyagokat csak a főszerkesztőnek küldhetnek azok, akik a tagsági díjukat befizették 2009-re.

KÉZIRATOT KÉZZEL ÍRVA NEM FOGADUNK EL.

A KRISTÁLY KIZÁRÓLAG FIZETETT HÍRDETÉSEKET KÖZÖL

Köszönetét fejezi ki ezúton is az AKIOSZ elnöksége mindazoknak, akik pénzbeli adományaikkal segítették a Szövetség anyagi helyzetének rendezését. Az összeg megjelölése nélkül ők a lapzártáig a következők voltak:

B. Annamária SZANNI

Bányász Viktorné

Bencs Gizi

Bocsy Ilona

Cs. Hajdú Ilona

Cs. Szabó Piroska

Csorba Bertalan

Demeter Sándor

Domokos Imre

Farkas András

Gyuris Józsefné

Horváth Piroska

Izsó Mária

Jaksics Etelka

Janek István

Kassai Anna

Keczely Gabriella

Kemény János

Kismarjai Kelemen Ilona

Kiss László

Kiss Sándor

Klenczné Földi Irén

László Elemér

Magas Imre

Magyar Magda

Máthé Gizella

Mihalik Ferenc

Mné Tóth Jolán

N. Pető Ilona

Orosz Zoltán

Osváth Imre

Pál Albert

Papp Judit

Prosszer Mihály

Sarkadi Gyula

Sólyom Zoltán

Szabó György

Szabó Tünde

Tokaji Márton

Tóth Zsuzsanna Sára

Újfalusy Tóth Endre

Újlaki Katalin

V. Hegedűs Zsuzsa

Varga Mihályné

Varga Ödön Tibor EDMUND

Varga Zoltán

Varga Zoltánné

Vengrinyák János

Vincze Zsuzsanna

Willner Takács Margit

– és az elnökség tagjai

KÖSZÖNET MINDAZOKNAK, AKIK A LAPZÁRTA UTÁN AZ AKIOSZ-T BEFIZETÉSEIKKEL TÁMOGATJÁK!!!

KÖSZÖNET a kiadványokat vásárlóknak, az újra visszalépő tagtársaknak, akik pl. az egész éves tagdíjat befizették.

AZ ADOMÁNYKÉRŐ DOBOZ továbbra is az elnökségi asztalon lesz, s ki-ki lehetősége és szíve szerint helyezze bele forintjait.

EZ NEM KÖTELEZŐ! Ez kérés! Semmiféle megkülönböztetést nem fognak érezni sem az adakozók, sem az erre jelenleg anyagilag képtelenek

KÖSZÖNET azoknak, akik munkájukkal támogatják az AKIOSZ-t

Köszönettel és tisztelettel:

Pécsi Éva mb elnök

TARTALOM JEGYZÉK

ALDOBOLYI NAGY ETELKA <i>Eger</i>	6
BALOGH JÁNOS <i>Budapest</i>	2
BALOG ÖRSE <i>Orosháza</i>	10, 11,31,33,37,44
BARÁTI MOLNÁR LÓRÁNT <i>Győr</i>	20
BARCS JÁNOS <i>Szigethalom</i>	25, 28
BÁRDOS LÁSZLÓ <i>Budapest</i>	33
BECSKEREKI IMRE gróf <i>Kuncsorba</i>	29
BENCS GIZI <i>Páprád</i>	30
BEREG MÁRIA <i>Debrecen</i>	31
BIBLIÁK KRISZTINA <i>Nyíregyháza</i>	13
BOCSI ILONA <i>Velence</i>	27
BODNÁR LÁSZLÓ <i>Sátoraljaujhely</i>	32
BOÓR JÁNOS <i>Duanújváros</i>	13, 27
BOR ISTVÁN IVÁN <i>Budapest</i>	40
BOZÓK FERENC <i>Budapest</i>	34
B. BODNÁR KATALIN GIZELLA <i>Ózd</i>	33
B. KOVÁCS ILONA KATALIN <i>Kuncsorba</i>	31
B. MENYHEI MÁRIA <i>Dunaföldvár</i>	24, 36
B. SZABÓ ANNAMÁRIA SZANNI <i>Budapest</i>	20
B. TÓKÉS MÁRIA <i>Pázmány</i>	30
CSORBA BERTALAN <i>Rakamaz</i>	29
CS. HAJDÚ ILONA <i>Nyárfás</i>	8, 10
CS. SZABÓ PIROSKA <i>Sárrétudvar</i>	28
DANIELISZ ÉVA <i>Budapest</i>	35
DELI ÉVA <i>Budapest</i>	38
DEMETER SÁNDOR <i>Nyíregyháza</i>	27, 37
DOMOKOS IMRE <i>Budapest</i>	14, 37
ÉLES ÁRPÁD <i>Budapest-Szeged</i>	41
FARKAS ANDRÁS <i>Nyíregyháza</i>	12
FARKAS ELEONÓRA <i>Sajónémeti</i>	22
FETYKÓ JUDIT <i>Budapest</i>	9, 40
FEYÉR MÁRIA <i>Budapest</i>	53
GÁL TAMÁS <i>Dunaföldvár</i>	12, 24
GONDOS GYULA <i>Kisvárd</i>	47
GYÖRINÉ FEIGE MÁRTA <i>Budapest</i>	2, 5, 53
HAJDRIK-PATÓ JÓZSEF <i>Szigetszentmiklós</i>	23
HAJDRIK-PATÓ SELAM <i>Szigetszentmiklós</i>	23
HALÁSZ ERZSÉBET <i>Budapest</i>	6
HALÁSZ IMRE <i>Szigetszentmiklós</i>	36
HÉGEN DALMA <i>Hajdubagos</i>	21
HÍREK	48
HORVÁTH PIROSKA <i>Budapest</i>	27
HORVÁTH-HOITSY EDIT <i>Budapest</i>	45
ILYÉS JÁNOS <i>Szolnok</i>	18
ILLYÉS TERÉZIA <i>Gyula</i>	22, 32
IMRPESSZUM	52
JAKSICS ETELKA <i>Pécs</i>	30
KÁDI PÉTER <i>Szolnok</i>	28
KECZELY GABRIELLA <i>Budapest</i>	2, 5, 47
KECSKÉS BORBÁLA <i>Encs-Abaujvecser</i>	31
KEMÉNY JÁNOS <i>Budapest</i>	7, 32
KERÉKGYÁRTÓ MIHÁLY <i>Ózd</i>	21
KIS-KAPCSÁNDI SÁNDOR <i>Pápa</i>	14
KISS SÁNDOR <i>Budapest</i>	17
KLASZÁN ERZSÉBET <i>Fonyód</i>	32

KLEIN MAGDA <i>Mór</i>	46
KLENCZNÉ FÖLDI IRÉN <i>Pécs</i>	31
KLIMÓ JUTKA <i>Szigetszentmiklós</i>	2, 29
KOLOZSVÁRY KATALIN <i>Debrecen</i>	53
KOMLÓSSY TÍMEA <i>Nyíregyháza</i>	27
KONCZ ETA <i>Budapest</i>	53, 46
KOTASZEK HEDVIG <i>Budapest</i>	7, 12, 39
KOVÁCS ZITA ANDREA <i>Kunszentmárton</i>	33
KOZMA RÓZSA <i>Debrecen</i>	11
KÖRMENDI JUDIT <i>Szolnok</i>	26
KÖVES L. IMRE <i>Pécs</i>	39
LÁSZLÓ ELEMÉR <i>Budapest</i>	43, 45
L. GÁL MÁRIA <i>Kótaj</i>	15, 22, 23, 29, 30
MAGAS IMRE BERNÁTH <i>Budapest</i>	43
MAGYAR MAGDA <i>Hosszúpályi</i>	5
MAGYARI MARGIT <i>Újfehértó</i>	2
MÁNDOKI HALÁSZ ZSÓKA <i>Budapest</i>	53
MEZEI ISTVÁN <i>Fonyód</i>	7
MEZEY MÁRIA MAGDOLNA <i>Nagyatád</i>	53
MOKÁN MIHÁLY <i>Elek</i>	13
MOLNÁR ETELKA <i>Baja</i>	32
MORÉ CSABA JÓZSEF <i>Budapest</i>	4
NAGY EDIT <i>Eger</i>	30
NICZKY Géza <i>Sátoraljaújhely</i>	28
NIKL JULIANNA <i>Bakonya</i>	13
N. PETŐ 'SZIGETHY ILONA <i>Szigethalom</i>	29, 54
OROSZ ZOLTÁN <i>Nyíregyháza</i>	2, 11, 20
OSVÁTH IMRE <i>Ajka</i>	15
PAPP JUDIT <i>Pécs</i>	54
PAYER IMRE <i>Budapest</i>	33
PÉCSI ÉVA <i>Budapest</i>	3, 9, 21
PROSSZER G. JÚLIANNA <i>Újfehértó</i>	24
P. TÓFEJI VALÉRIA <i>Pápa</i>	44
RÁBA JUDIT <i>Ajka</i>	2
S. HUNYA BEÁTA <i>Tiszavasvári</i>	14
SEBŐK JÁNOS <i>Ormosbánya</i>	10
SIESS Zsuzsa <i>Fonyód</i>	1
SITKU RÓBERT <i>Ófehértó</i>	27
SÓLYOM Zoltán <i>Debrecen</i>	14
SZABÓ JÚLIANNA <i>Tatabánya</i>	26, 28
SZABÓ LAJOS <i>Ibrány</i>	29
SZALAY ANIKÓ <i>Sajónémeti</i>	36
TARTALOMJEGYZÉK	50
T. SÁROSSY RÓZSA <i>Tatabánya</i>	28, 44
TOKAJI MÁRTON <i>Debrecen</i>	8
TÓTH ZSUZSANNA SÁRA <i>Veszprém</i>	40
ÚJFALUSY TÓTH ENDRE <i>Szolnok</i>	35
VAGYÓCZKI KATA <i>Budapest</i>	2
VARGA ÖDÖN EDMUND <i>Szentendre</i>	44, 45
VARGA ZOLTÁN <i>Jánd</i>	16
VÁRADI-KISS SZABOLCS <i>Gyöngyöspata</i>	12
VINCZE ZSUZSANNA <i>Baja</i>	2
V. HEGEDŰS Zsuzsa <i>Debrecen</i>	15
WILLNER TAKÁCS MARGIT <i>Budapest</i>	10

KRISTÁLY

AZ ALKOTÓ KÉPZŐMŰVÉSEK ÉS ÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK KÖZTPONTI LAPJA 2008. DECEMBER

KRISTÁLY

IRODALMI ÉS KÉPZŐMŰVÉSZETI FOLYÓIRAT
AZ ALKOTÓ KÉPZŐMŰVÉSEK ÉS ÍRÓK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK KÖZTPONTI LAPJA

Az AKIOSZ elnöke:

PÉCSI ÉVA mb
1192, Budapest, Hungária út 42. fsz. 6.
T.: 06 1 282 74 86
06 20 / 777 63 03

A központi Kristály jelen számának szerkesztői voltak:

Főszerkesztő:
FETYKÓ JUDIT
A szerkesztőség címe:
1144 Budapest, Csertő park 2/A IV/43.
06 1 364 15 46
06 30 448 99 06

Korrektor:
Dr. **BÁRDOS LÁSZLÓ** Phd
Az ELTE docense, tanár

Lektor:
Dr. **PAYER IMRE** Phd
Az ELTE óraadó tanára, újságíró

Felelős kiadó:
Az AKIOSZ ELNÖKE és
VEZETŐSÉGE

Az AKIOSZ regionális csoportjai:

DEBRECENI REGIONÁLIS CSOPORTOK:

Csoportvezetők:
Sólyom Zoltán
06 52 429 860 06 30 517 64 83
Tokaji Márton
06 52 418 615 06 30 504 09 47

MÓRI REGIONÁLIS CSOPORT

Csoportvezető:
Kleinné Dr. Horváth Magda
06 22 407 395

NYÍREGYHÁZI (ÚJ!) REGIONÁLIS CSOPORT

Csoportvezető:
Demeter Sándor
06 20 332 75 53

ÓZDI REGIONÁLIS CSOPORT:

Csoportvezető:
Balabásné Bodnár Katalin Gizella
06 48 475 280

PÁPAI REGIONÁLIS CSOPORT

Csoportvezető: P. Tófeji Valéria
06 89 310 568

KELET-MAGYARORSZÁGI MAGAZIN (időszakos),

Főszerkesztő: Prosszer G. Júlia
06 20 317 24 03

**BAJAI, FONYÓDI, SÁTORALJAÚJHELYI CSOPORTOK
MEGALAKULÓBAN**

KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG, ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!

**KIZÁRÓLAG ÍRÓGÉPEN ÍRT, SZÁMÍTÓGÉPBŐL KINYOMTATOTT KÉZIRATOT FOGADUNK EL KÖZLÉSRE.
A KÉZIRATOT A SZERZŐNEK MINDEN OLDALON KÉZZEL ALÁ KELL ÍRNI, EZZEL ENGEDÉLYEZI A
MEGJENTETÉSÉT ILLETVE IGAZOLJA, HOGY A MŰ SAJÁT MUNKÁJA; A KÉPEK HÁTSÓ OLDALÁRA KÉRJÜK
AZ ALKOTÓ ALÁÍRÁSÁT, A KÉP CÍMÉT.**

Kérjük minden alkotó saját maga címére 2 db megcímezett és felbélyegzett borítékot, szíveskedjen az AKIOSZ székhelyének címére eljuttatni, illetve 2 db ugyanilyen borítékot a főszerkesztő címére

FIGYELEM!

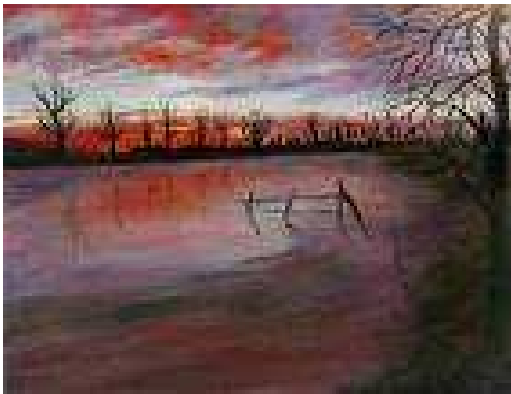
A budapesti rendezvények időpontja minden hónap harmadik SZOMBATJÁN de. 11 órától du. 15 óráig. Színhelye: 2008 novemberétől: Hungária Általános Iskola, 1192, Budapest, Hungária út 36.

Megközelítés: a 3-as METRO Határ úti állomásától az 52-es villamossal a 2. megállónál kell leszállni, és onnan besétálni

Ez a lapszám egyszeri és alkalmi, nyomdai megjelentetésre jelenleg nincs mód, a Szövetség 2008-as tizenkilencedik évének végén

**KELLEMES KARÁCSONYI ÜNNEPEKET ÉS BÉKÉS, BOLDOG, EREDMÉNYEKBEKIN GAZDAG ÚJ ESZTENDŐT
KÍVÁNUNK!**

AZ AKIOSZ ELNÖKSÉGE, SZERKESZTŐSÉGE



Mándoki Halász Zsóka: Alkony



Koncz Eta: Út



Mezey Mária Magdolna: Bokrok a dombtetőn (olaj)



N. Pető' Szigethy Ilona: Vérfolyó



Feyér Mária olajképe



Kolozsváry Katalin: Aratás előtt



Gy. Feige Márta: Topi sétálni készül (fotó)

ADY ENDRE

KIS, KARÁCSONYI ÉNEK

Tegnap harangoztak,
Holnap harangoznak,
Holnapután az angyalok
Gyémánt-havat hoznak.

Szeretném az istent
Nagyosan dicsérni,
De én még kisfiú vagyok,
Csak most kezdek élni.

Isten-dicséretre
Mégiscsak kiállok,
De boldogok a pásztorok
S a három királyok.

Én is mennék, mennék,
Énekelni mennék,
Nagyok között kis Jézusért
Minden szépet tennék.

Új csizmám a sárban
Százszor bepiszkolnám,
Csak az Úrnak
szerelmemet
Szépen igazolnám.

(Így dúdolgattam én
Gyermek-hittel, bátran,
1883
Csúf karácsonyában.)



Papp Judit: Krisztus